

Chương 9

Một tuần sau, Chân Ý bị xét xử, cô bị phạt tiền và phục vụ xã hội ba tháng, công việc luật sư cũng bị đình chỉ. Hết kỳ hạn, cô cần phải xin lấy lại giấy phép hành nghề luật sư. Sau khi có phán quyết, Chân Ý rời khỏi tòa án, tuy có chút hụt hẫng nhưng cũng nhẹ nhõm. Ngoài kia ánh mặt trời thật rực rỡ, Ngôn Cách đứng đợi cô ở bên bậc đá cẩm thạch, Tư Côi cũng xuất hiện, ôm một bó hoa to, dè dặt giữ khoảng cách hai, ba mét với Ngôn Cách, nhìn trời đếm chim bay. Cô không chịu nổi bầu không khí tẻ nhạt xung quanh Ngôn Cách.

Vừa thấy Chân Ý, Tư Côi lập tức như được giải thoát: “Chúc mừng cô bé mà tớ thương nhất nhé, từ nay xem như thoát khỏi cái nghề luật sư phải trái lẫn lộn đổi trắng thay đen nhất này rồi, trở về với thế giới trong sạch thôi. Hoan hô!”

Mọi người vỗ tay rầm rầm, Giang Giang làm vòng hoa đeo lên cổ cô. Chân Ý á khẩu: “Có cần quá đáng thế không? Tớ đang chịu phạt đấy. Nghiêm túc một chút đi được không?”

Tư Côi: “Nỗi khổ của cậu chính là niềm vui của bọn này.”

Chân Ý đá bay cô nàng.

Ánh mắt Ngôn Cách từ đầu đến cuối tập trung nhìn về Chân Ý, dõi theo từ xa đến gần, đợi cô đứng lại trước mặt thì hỏi: “Có ổn không?”

“Rất ổn.” Cô nhún vai, mỉm cười, “Em đã gửi tiền biện hộ vụ Thích Miễn cho nhà Ngải Tiểu Anh rồi. Lúc đầu bố mẹ Tiểu Anh không chịu nhận, nói đáng nhẽ phải do Thôi Phi bồi thường, em nói đây chính là tiền của Thôi Phi.” Cô nhón chân, hít sâu: “Không còn nợ nần đúng là nhẹ người.”

Tư Côi: “Chân, đi bar đi, xả stress thôi.”

“Chân, đi đi mà, không đi bar thì tới karaoke, ăn lẩu hay lang thang đâu đó, cái gì cũng được.”

“Ý, đi đi mà.” Dương Tư đẩy cô.

Chân Ý không lên tiếng, lén liếc nhìn Ngôn Cách, vẫn muốn ở bên anh: “Thôi, lần sau đi.”

Dương Tư và Giang Giang thấy vẻ khác lạ, đưa mắt nhìn nhau. Tư Côi đánh bạo tiến về phía trước: “Thầy Ngôn, anh đi cùng đi.”

“Tôi không đi đâu, các cô đi đi.” Đi cùng một nhóm người xa lạ và ăn cơm ở bên ngoài là hai điều anh không thể chịu đựng được. Chân Ý hơi hụt hẫng, gần đây tâm trạng cô rất tốt, nhưng hôm nay phải đóng gói cất giữ tất cả mọi thứ có liên quan tới luật sư, trong một lúc khó tránh khỏi chạnh lòng. Cô không muốn náo nhiệt và tiệc tùng, chỉ muốn ở bên anh. Dù không nói lời nào cũng được.

Ngôn Cách vẫn chưa nói xong, nhìn về phía Chân Ý: “Các cô ấy đi với nhau, em đi cùng anh.”

Trái tim Chân Ý xốn xang như ngồi tàu lượn siêu tốc. Anh biểu đạt thẳng thừng như vậy khiến cô đỏ ửng mặt trước bạn bè mình. Tư Côi đung nhẹ vào thắt lưng Chân Ý: “Trọng sắc khinh bạn!”

“Cảm ơn đã khen ngợi.”

“Lên tinh thần nắm bắt thật chặt rồi về chia sẻ kinh nghiệm cho chị em nhe.” Tư Côi néo eo Chân Ý ra hiệu, cười xong, ánh nhìn dừng ở Biện Khiêm điển trai. Cô đã quen làm cảnh sát, ánh mắt nhìn người thẳng tắp một đường, từ trên xuống dưới, ngang nhiên quan sát một lượt rồi chậm rãi nở nụ cười: “Chân, anh Biện Khiêm nhà cậu càng ngày càng trẻ tuổi đẹp trai.”

Đám con gái yên lặng lùi lại, giọng điệu chọn trai này quá lộ liễu. Biện Khiêm khẽ gật đầu, như đáp lễ: “Đã lâu không gặp cảnh sát Tư, càng ngày em càng xinh đẹp.”

Tư Côi cười: “Xa cách đã lâu, nay mới gặp lại, không mang quà cáp, đành mời anh uống trà vậy.”

“Uống trà mà cảnh sát Tư nói là loại uống trà nào vậy?”

“Đến quán trà uống trà chứ sao.” Tư Côi tỏ vẻ yêu mến con dân, ôn tồn đáp. “Nếu anh không muốn, mình đến Cục Cảnh sát uống cũng được.”

Đám con gái sầm mặt, như thế này có được coi là lợi dụng chức vụ ép buộc mỹ nam sa chân lỡ bước không? Biện Khiêm bật cười, nụ cười rộng dần không thu lại được nữa. Khi hai người trao đổi số điện thoại, Tư Côi buông một câu đúng lúc: “Quân dân thăm thiết như cá và nước!”

Cá... nước... thăm thiết... Chân Ý vỗ trán, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, lớp sóng này còn “sóng” hơn lớp sóng kia¹... Giang Giang thăm thì: “Chị Ý, cảnh sát Tư đã tốt nghiệp thành tài từ chỗ chị, sau này chị nhớ truyền thụ bí quyết cho em nhé.”

“...”

Mỗi người rời đi mỗi hướng.

Chân Ý đến bên cạnh Ngôn Cách, lòng bàn chân giậm xuống nền đất, giả vờ thẹn thùng: “Anh bảo em đi cùng anh làm gì?”

Ngôn Cách: “Không phải em nói nếu vụ kiện của Thích Miển thắng lợi anh sẽ mời em ăn cơm sao?”

À, anh vẫn còn nhớ.

Đích đến của họ là một khách sạn năm sao. Chân Ý hiểu, anh không tin mức độ vệ sinh của quán ăn bình thường nên mới đến đây ăn cơm. Cô nhớ hình như anh không ăn cay được, cô cười híp mắt, tiến tới gần: “Ngôn Cách, chúng ta ăn món Trung nhé?”

“Được.” Anh không ý kiến. Mặc dù vừa nhìn nụ cười của cô đã biết chắc hẳn cô lại giờ trò quý.

Sau khi an vị, anh đưa thực đơn cho Chân Ý. Cô không hề khách sáo, chọn gà xào ớt, cá nướng cay, kim chi cải thảo, rau cải sốt sa tế, lại còn chọn dòng “cay đặc biệt”. Ngôn Cách ngồi đối diện, không hiểu tại sao cô gọi món lại vui vẻ như vậy, không kìm được nhướn miệng cười trộm. Chân Ý chọn xong, đôi mắt đảo một vòng, ừ nhỉ, anh cũng không biết uống rượu. Đây quả là cơ hội tốt, cô suýt nữa đã ngửa mặt lên trời cười phá lên, cố nén đến mức mặt méo xẹo, lại lẳng lặng chọn hai lon coca và hai chai rượu trắng ở phần thức uống. “Không cần thực đơn nữa, mau mang đồ ăn lên đi.” Chân Ý đưa thực đơn điện tử cho nhân viên phục vụ.

Phòng phục vụ món Trung mang sắc thái cổ xưa, dưới ánh đèn mờ ảo là hòn non bộ róc rách nước hòa quyện tiếng đàn sáo du dương. Trên bàn đốt lư hương, thi thoảng phát phơ làn khói. Chân Ý chống cằm, nở nụ cười ngọt ngào: “Tối đây ăn cơm có cảm giác như hẹn hò vậy!”

Hẹn hò? Ngôn Cách lẳng lặng nhìn cô chăm chú, có lẽ do ánh đèn, trông cô dịu dàng là thế, lúm đồng tiền cứ thoáng hiện tạo nét hoạt bát, khóe môi cong cong tôn vẻ xinh đẹp. Nếu chỉ với đôi mắt trong suốt đen láy, làn da láng mịn, đó đã là người đẹp bình lặng thường thấy; nhưng bởi vì có tâm hồn ẩn chứa dưới vẻ ngoài ấy mà khuôn mặt này mới trở nên rực rỡ sinh động, dạt dào sức sống. Hệt như một luồng sáng, khiến tám năm qua mỗi khi nhớ đến lại làm anh vừa đau thấu tâm can vừa mê muội không chút hối hận.

Anh bình thần dời mắt đi, cảm cốc chậm rãi uống nước. Hồi lâu sau anh nói: “Nghỉ ngơi cho tốt, sau này đừng thức khuya nữa.”

“Thức khuya? Sao anh biết?” Chân Ý thấy lạ.

Ngôn Cách không lên tiếng. Dưới mắt cô có quang thâm rất nhạt, ánh mắt khi nhìn anh cứ thẳng tắp ngậy ngô tựa như con thú mộng du. Hương xông thoang thoang, Chân Ý dụi mắt: “Khoảng thời gian trước tìm việc phỏng vấn suốt, nghề phóng viên rất thích hợp với em. Có thể tiếp xúc với rất nhiều việc, xem như có thể vận dụng chút kiến thức từng học trước kia.”

Ngôn Cách nhìn cô qua chiếc cốc thủy tinh, hơi phân tâm, lơ đãng nói: “Trước đây chắc hẳn em là cảnh sát tốt.”

“Hơ, em là nữ cảnh sát đẹp nhất thành phố K đấy!” Cô giỏi nhất việc dát vàng lên mặt mình, cho ít màu cô liền mở phòng nhuộm.

“Không làm nữa có tiếc nuôi không?”

“Bình thường.” Cô vực dậy tinh thần, nghiêng đầu hỏi anh, “Còn anh? Nghề nghiệp hiện tại có phải ý muốn ban đầu không?”

“Không phải.” Thật ra năm đó anh cảm thấy hứng thú với Triết học và Toán học hơn.

Cô kinh ngạc như nghe thấy bí mật động trời: “O? Anh không thích công việc và ngành nghiên cứu bây giờ sao?”

“Không phải vậy. Không thích nhưng cũng chẳng ghét.” Anh nói nhẹ tênh, không tiếc nuối cũng không cảm thán.

“Nhưng anh nói học ngành này tốn rất nhiều thời gian. Nếu không thích, chắc nhàm chán lắm nhỉ?”

Anh nói khẽ: “Chỉ cần là việc mà bản thân dốc tâm sức thì đều có thể trở thành sở trường, mình cứ thế chấp nhận nó thôi.”

“Ừ, thật ra công việc của nhiều người đều là như vậy.” Biết rõ anh không cần, Chân Ý vẫn an ủi theo bản năng, nói xong chính cô lại sùng sốt, “Khoan đã, anh...” Lòng ngực như bị kim đâm, “Với em anh cũng như vậy sao?”

Ngôn Cách sững sờ, trong khoảnh khắc ngắn ngủi, anh thấy mắt cô dường như hoen đỏ, gắng gượng nhìn anh, như thể buồn thương tự giấu, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Cô mỉm cười trở lại, có vẻ không để tâm: “Với em, anh cũng thế phải không? Không thích nhưng cũng không ghét, miễn cưỡng tiếp thu, rồi chấp nhận như vậy ư?”

“Chân Ý...”

“Em biết.” Cô không dám nghe câu trả lời của anh, ngắt lời, “Bây giờ anh cũng không ghét nữa phải không? Vậy anh có thể tiếp nhận và đến với em một lần nữa dù trong tạm bợ được không?” Trái tim cô tê tái, không biết mình đã nói ra lời này với tâm trạng gì, nhưng cô vẫn mỉm cười, vừa mong mỏi lại khát khao. Đôi diện ánh đèn mờ tối, màu mắt Ngôn Cách trong như nước, chưa kịp nói gì nhân viên phục vụ đã chắn giữa hai người, giọng nói dịu dàng: “Thưa quý khách, lên món ạ.”

Chân Ý hít sâu, kìm nén lại tâm trạng nhìn thức ăn. Từ rất lâu trước đây, hồi còn bé xíu, tâm trạng cô đã có thể xoay chuyển 180 độ. “Wow! Trông ngon quá.” Thấy thức ăn, hai mắt cô phát sáng.

Ánh mắt Ngôn Cách không tỏ rõ cảm xúc, cuối cùng chậm rãi rời khỏi mặt cô, liếc nhìn mấy tô thức ăn đỏ rực bóng mỡ. Anh lặng thinh. Chân Ý thấy anh nhìn chằm chằm vào thức ăn không lên tiếng bèn vung quả đấm, trừng mắt: “Dám lãng phí món ăn của em, cẩn thận em nện anh một trận.”

“Anh đâu nói vậy.” Anh nhắc đĩa lên, cân nhắc vài giây, cuối cùng chọn món rau cải sốt sa tế có vẻ không cay. Chân Ý thảm lắc đầu: Đúng là trẻ tuổi không có kinh nghiệm! Đây là món cay nhất đấy!

Quả nhiên vừa ăn miếng đầu tiên Ngôn Cách đã dừng đĩa lại, sau đó khó nhọc nuốt xuống như uống thuốc độc. Đối với anh, món này đúng là quá cay. Sau khi nuốt vào, anh như mù người đi, trầm ngâm không lên tiếng, hơi há miệng, khẽ hít sâu, kiềm chế và nhẫn nại.

Tâm trạng Chân Ý quả thật quá hả giận. Cô nhắc đũa lên ăn ngấu nghiến, vừa sung sướng nói ngon quá đi mất, vừa nham hiểm gấp thức ăn cho anh. Cô biết rõ anh có thói quen không để thừa thức ăn trong bát. Ôi... Cô thích nhất một bác sĩ Ngôn không lãng phí thức ăn.

Ngôn Cách bị cay đến mơ hồ, trước hành động gấp thức ăn điên cuồng của Chân Ý, anh đờ đẫn nhìn mười mấy giây vẫn chưa phản ứng lại. Đến khi lên tiếng: “Anh không ăn nữa”, vội ôm bát về thì đã đầy ắp rồi. Chân Ý ăn đến sướng cả người, nhưng Ngôn Cách lại như bị tra tấn, chỉ chốc lát sau, mặt anh đã đỏ gay gắt, ăn càng nhiều, số lần cần dừng lại lẳng lặng hít sâu cũng nhiều thêm. Chân Ý thấy anh cay đến mức gần như không thể nói chuyện, bèn rót hai cốc coca pha rượu trắng, đẩy một cốc đến trước mặt anh: “Này, anh uống đi, uống vào sẽ không cay nữa.”

Ánh mắt anh hơi dại ra, lắc đầu, muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại cay đến độ không nói nên lời. Cô hiểu ý anh, nói: “Rượu bị coca pha loãng rồi, giống nước thôi. Anh không uống, muốn bị cay chết sao?”

Cô đặt cốc thủy tinh vào tay anh. Ngôn Cách cầm lấy uống một hớp, coca lạnh như băng, rượu trắng nóng như lửa, vị cay lập tức nguôi bớt. Cứ như vậy, mỗi khi ăn một miếng thức ăn, anh lại uống vài hớp rượu trắng coca. Chân Ý cười gian như hồ ly. Nhưng sau bữa cơm, Ngôn Cách bình tĩnh lại, ngồi thẳng tắp hết như không bị làm sao cả. Uống rượu ngược lại giúp anh khôi phục về thân nhiên vốn có.

Chân Ý đột nhiên cảm thấy chán nản, đứng bên bồn rửa tay nhỏ nước súc miệng, liếc nhìn anh bình thần rửa tay rửa mặt súc miệng. Cô nổi nóng muốn đập anh một trận. Rời khỏi nhà hàng của khách sạn, bước chân anh vẫn vững vàng. Đến đại sảnh, Chân Ý còn chưa từ bỏ ý định, cất giọng thương lượng: “Uống rượu không thể lái xe, chúng ta ở lại đây đi.”

Ngôn Cách gật đầu: “Ừ, được. Anh buồn ngủ rồi.” Giọng nói ôn hòa chùng mực đến bất ngờ. Một câu nói đã để lộ vấn đề.

“...” Chân Ý nhìn anh như trúng số độc đắc.

Anh nói xong lại gật đầu thêm một cái, suy nghĩ vài giây lại gật đầu thêm cái nữa. Mỗi lần gật đầu đều đúng mực và lịch lãm.

Chân Ý hơn hờ kéo anh đi check-in, vài giây trước cô còn nghiêm chỉnh, vừa vào thang máy đã quấn lấy tay Ngôn Cách, lúc ra khỏi thang máy còn ôm lấy hông anh. Mặc dù Ngôn Cách đứng thẳng tắp, nhưng đầu óc đã không còn tỉnh táo nữa, đành mặc cô. Mãi đến trước khi mở cửa phòng, anh còn lịch sự và kiêu ngạo hỏi: “Em ở phòng bên cạnh à?”

Chân Ý theo anh vào phòng, nói dối: “Ừ, bây giờ vẫn còn sớm, em vào ngồi một lát.”

Lời còn chưa dứt cô đã bỏ nhào tới, hai tay ôm lấy cổ anh, chân co lên đập cửa đóng lại, chiếc giày cao gót bị đá bay, ôm anh lao vào phòng ngủ. Ngôn

Cách còn phải cố sức gắng gượng thì sao cản được cô chứ? Anh liên tục lùi về sau, chỉ một lúc đã bị cô đè ngã xuống giường.

Người đã say rượu cho dù gắng gượng đến đâu đi nữa, một khi ngã lưng xuống thì cảm chắc không tỉnh nổi. Một giây trước Ngôn Cách còn cố gắng gạt cô khỏi cổ mình, một giây sau đã nặng nề khép mi. Con người như anh ngay cả say rượu cũng yên lặng.

Vốn chỉ muốn trêu anh để trút giận, không ngờ làm anh say thật. Cô nằm nhoài trên lồng ngực anh, không tìm được vuốt ve khuôn mặt góc cạnh nhưng cực kỳ mềm mại của anh, hơi thở ấm áp len lỏi giữa kẽ tay cô, nhồn nhột... Cô kề sát tới, mượn ánh trăng ngắm nhìn anh. Trong ánh sáng mờ tối, mày mắt anh như vẽ, khuôn mặt điển trai trắng nõn như ngọc, ngủ mê mết, thế mà lại có phần mềm yếu.

“Haiz...” Cô bặm môi, “Sao em lại thích anh thế không biết?” Lời còn chưa dứt, trái tim đã nghe đau nhói. Cô nhẹ nhàng cọ lên mũi anh, chạm vào bờ môi anh, như con cún thấp thỏm bắt an hít hà niềm thương của mình. Có lẽ bởi vì say rượu, bờ môi anh mềm mại nóng bỏng khác lạ, hơi nóng ấy như dội vào đáy lòng cô, bỏng tới mức khiến nội tâm cô run rẩy. Cô khẽ hôn anh từng lần một, hôn lông mi anh, mắt anh, mũi anh, môi anh, thành kính như một tín đồ. Ngôn Cách chột nhứ mày, trở mình, thoáng cái đã đẩy cô xuống nghiêng người ôm cô vào lòng. Chân Ý giật mình khôn tả, rúc vào lòng anh không nhúc nhích. Anh vẫn cau mày, ngủ không say mà còn có vẻ khó chịu. Vài giây sau, hàng mi anh động đậy, bất chợt mở mắt ra. Cô hốt hoảng cùng cực, anh tỉnh rồi à? Mắt anh tuy ửng đỏ nhưng lại trong veo, tinh khiết vô cùng, chăm chú nhìn cô vài giây rồi chậm rãi nhắm lại. Cô nằm trong lòng anh, ấm áp đến độ cổ họng chua xót. Bởi vì khoảnh khắc trước, anh nhẹ nhàng nhích đến gần, nghiêng đầu kề sát đầu cô, rồi mới yên bình chìm vào giấc ngủ. Cô dịch tới bên anh, ôm lấy eo anh, ngả đầu lên lồng ngực nghe tiếng trái tim anh đập, mạnh mẽ đầy sức sống là thế. Cô khẽ mở miệng, mỉm cười, đôi mắt lấp lánh ánh nước: “Ngôn Cách, anh không thích em, nhưng cũng không ghét em phải không?”

“Ngôn Cách, chúng ta ở bên nhau nhé?”

“Ngôn Cách, anh đừng sống một mình nữa có được không? Cô đơn lắm. Hay là chúng ta đến với nhau đi! Có người nói, khi yêu nhau, hai bên cùng dốc lòng mới hạnh phúc được. Ngôn Cách, không sao cả, anh không yêu em như vậy thì em yêu anh gấp đôi nhé. Tình yêu của anh nếu ít ỏi thì em sẽ yêu anh nhiều hơn một chút, công hiến nhiều hơn một chút là đủ rồi. Em không quan tâm đâu. Anh không thích ai cả, cũng chẳng hứng thú với bất kỳ ai, vậy hãy đến với em đi. Bởi vì không có ai yêu anh nhiều như em đâu.”

Cô vuốt ve mặt anh, gọi anh hết lần này đến lần khác, “Ngôn Cách?”

Anh bị cô đánh thức, chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt như ngọc đen được rửa qua nước, thuần khiết và trong veo. Anh nhìn cô, trong đó chỉ có bóng dáng nhỏ

bé của cô, duy nhất và tinh khôi. Trong nháy mắt, lòng cô mềm như nước, vừa buồn thương vừa mừng rỡ một cách khó hiểu. Cô kê tới, dịu dàng hôn môi anh - làn môi mềm mại ấm áp. Anh vẫn lơ mơ, không kháng cự, ánh mắt vẫn trong veo.

“Ngôn Cách?”

“Hả?”

“Anh biết em là ai không?”

“...”

Anh lặng yên nhìn cô, không lên tiếng, trái tim cô bắt đầu đau đớn, nhưng...

“Chân Ý.” Giọng anh trầm thấp đến lạ, chậm rãi khép mắt lại, “Em là Chân Ý.” Anh lẩm bẩm như kể lại giấc mộng, yên bình thiếp đi.

Dạ dày Ngôn Cách khó chịu cực kỳ, giày vò bỏng rát như thiêu đốt, đầu óc cũng hỗn loạn như rót chì, cảm giác khó chịu miên man như kéo tơ. Trong lúc mơ màng, anh nghe thấy có giọng nói đang gọi anh: “Ngôn Cách!”, “Ngôn Cách!” Anh nhận ra giọng cô, cô nói chuyện vẫn luôn như vậy, luôn thích gọi Ngôn Cách Ngôn Cách mãi, mỗi một câu nói với anh, mở đầu luôn phải kéo tên anh vào: “Ôi chao, Ngôn Cách, sô-cô-la này ngon quá! Cho em hết à?”

“Ngôn Cách, anh nhìn đi! Hôm nay mắt em biến thành ba mí rồi, hehe. Có phải đẹp lắm không?”

“Ngôn Cách, anh giỏi quá! Sao có thể nhớ được hai mươi nghìn chữ số sau số pi chứ?”

“Ngôn Cách... Đi cùng em đi, cuộc thi quyền Anh hay lắm, có thể thấy võ sĩ bị đánh “bụp” một phát chảy máu mũi.”

“Ngôn Cách!”

“Ngôn Cách?”

“Ngôn Cách...”

“Ngôn Cách, tôi không thích anh nữa! Anh chán chết, tẻ nhạt như vậy còn sống làm gì? Ở bên anh, tôi cũng trở nên nhạt nhẽo. Ở bên anh, tôi trở thành người mà ngay cả tôi cũng không thích. Nhìn gì? Buông tay... Buông tay! Tôi không thích anh nữa! Không! Thích! Anh! Nữa! Không hiểu sao?”

Anh đau khổ xoay người, vùng vẫy giữ chặt cô, phải tỉnh lại! Mở mắt ra, anh lại thấy khuôn mặt cô gằn trong gang tấc, lo lắng mà bình lặng nhìn anh.

“Ngôn Cách, anh biết em là ai không?” Cô hỏi.

“... Chân Ý.” Anh đáp.

Sao anh không biết cô là ai chứ? Chân Ý, em là Chân Ý. Chia xa tám năm, anh không nhớ lại nụ cười của em, không nhớ lại tiếng gọi của em. Anh không

dám về trường, cũng không đặt chân tới những con đường chúng ta từng đi; anh không nói với ai về em, cũng không muốn người khác nhắc đến em. Ngay cả trong cơn mơ em cũng không tới. Là anh không cho em niềm vui, là anh không xứng đáng được em nhớ đến. Có một giấc mơ, cuối cùng anh trở về trường, cuối cùng cũng nhìn thấy em, con tim bỗng rơi đầu mất: Nhìn đi, Chân Ý vẫn còn ở đó, mình biết mà. Em quá rực rỡ, tựa vào cửa sổ lớp như luồng sáng hư ảo, khuôn mặt mờ nhạt. Anh không dám gọi: “Chân Ý”, nhưng em quên anh mất rồi. Em nghiêng đầu, dường như đang cười hỏi: “Anh là ai?”

Anh nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi. Giữa chừng tỉnh giấc, mọi âm thanh đều im bật, trắng trong như nước. Chân Ý nằm nghiêng rúc bên người anh, đã ngủ say. Anh đắp chăn, cô lại ngủ bên trên chăn, quấn một lớp chăn nhưng hết như đưa trẻ trong tã lót, chỉ để lộ phần đầu. Trong ánh sáng mờ lung, khuôn mặt khi ngủ của cô thật tĩnh lặng, bình yên và có phần yếu ớt. Giữa bóng tối, làn da càng trắng ngần, sợi lông trên tấm chăn lay động lúc có lúc không theo nhịp thở đều đặn của cô. Ngôn Cách vươn tay ra khỏi chăn, đầu ngón tay chạm vào góc chăn nhưng, nhẹ nhàng nắm lấy rồi nhắm mắt lại.

Hôm sau dậy sớm, Chân Ý không tỏ vẻ gì khác thường, từng người đi rửa mặt. Lúc ra khỏi phòng, cô giật thót. Mấy người đàn ông đứng thẳng xếp thành hai hàng đều tắm tấp trước cửa, bộ vest phẳng phiu, khuôn mặt vô cảm. Người dẫn đầu có khuôn mặt rắn rỏi, ánh mắt nhìn Chân Ý vẫn không có cảm tình như vậy. Sau phút sững sốt, Chân Ý chặn trước người Ngôn Cách, ngẩng đầu gờm gờm trừng mắt nhìn đám người đến đây. Cái trừng mắt này lại khiến người kia luống cuống, nhìn về phía Ngôn Cách thì bị ánh mắt anh chặn lại, vội vã rời mắt đi. Chân Ý cảm thấy trong đó có một người quen mặt, lúc ấy mới phản ứng lại, lúng túng vô cùng, vừa định nhích ra thì bàn tay đã được Ngôn Cách nắm chặt lấy. Anh kéo tay cô, tiến bước hơi nhanh tới cửa thang máy. “Ting”, thang máy mở ra. Bên trong, một người phụ nữ với khuôn mặt ưu nhã khí chất tuyệt vời ngẩng đầu lên, hơi mở to hai mắt, không nhìn Ngôn Cách được bao lâu đã lập tức liếc về phía Chân Ý, khép hờ vẻ dò xét, rồi lướt xuống đôi tay đang nắm chặt của Ngôn Cách và Chân Ý, lẳng lặng trầm lặng. Ngôn Cách kéo Chân Ý vào thang máy.

Thang máy lồng kính đi xuống từng tầng. Sau một khoảnh khắc, Ngôn Cách mới ý thức được trong lòng bàn tay có một thứ mềm mại, lặng yên một lúc mới chậm chậm buông cô ra. Chân Ý lặng lẽ quan sát người phụ nữ kia, cảm thấy bà ta xinh đẹp vô cùng. Mặc chiếc váy vẽ hình mưa phùn thủy mặc, như bước ra từ bức tranh cổ xưa, tóc vấn thành búi, cài bằng chiếc trâm hồ phách.

Quả là quốc sắc thiên hương. Bà ta nhận thấy ánh mắt của Chân Ý, liếc tới, trầm lặng sắc bén, không dễ tiếp cận. Chân Ý sững sốt, đôi mắt đào hoa xinh đẹp của người phụ nữ chuyển sang Ngôn Cách, bình thản hỏi: “Ở đây suốt đêm qua à?”

Ngôn Cách hờ hững hỏi ngược lại: “Nhiệm vụ của mẹ là theo dõi con?”

Chân Ý khó hiểu, chẳng lẽ Ngôn Cách giờ nào xuất hiện ở đâu đều có người theo dõi ư? Người lớn ngần này có cần thế không? Thảo nào ánh mắt của đám người kia cứ gườm gườm, chắc chắn cho rằng cô đã làm gì anh.

“Ngôn Hủ lo lắng có chuyện xảy ra, mất ngủ cả đêm.”

“Con không sao, mẹ nhắm lại cho nó đi.”

Chân Ý kinh ngạc, đây không phải là... Ngay lập tức, cô nở nụ cười đẹp nhất, tự động có ý thức của người sắp làm con dâu, muốn lân la làm quen mẹ chồng tương lai. Ngôn Cách kéo tay cô, không đợi cô nói “cháu chào bác gái” đã ra khỏi thang máy.

Chân Ý ngồi trên ghế lái phụ, muốn hỏi chuyện vừa rồi nhưng thấy sắc mặt Ngôn Cách không ổn lắm, hình như mối quan hệ giữa mẹ con anh không hòa hợp, bèn nuốt lời định nói lại. Cô rối rắm chau mày nhìn trời, cô là con dâu tương lai của nhà họ Ngôn đấy, vậy mà Ngôn Cách lại phá hỏng cơ hội tạo dựng mối quan hệ giữa cô và mẹ chồng. Tên này thật không có tính giác ngộ.

Ngôn Cách đang lái xe, nửa chừng hỏi: “Hôm gặp nhau ở bệnh viện đó, xương chân mày của em bị thương là chuyện thế nào vậy?”

Chuyện xa lắc xa lơ, sao anh lại hỏi ra nhỉ? “Không phải em đã nói với anh là em liều mình vì việc nghĩa sao?”

“Đó gọi là tự chuốc khổ.”

“Sao lại nói thế?”

“Một mình chạy tới quán bar không có một người để chất vấn nghi phạm, chuyện như vậy có đáng để khen thưởng không?” Ngữ điệu của anh vẫn bình thường, lời nói lại mang vẻ trách móc kín đáo, “Kéo tên ăn cắp bỏ chạy trên thang cuốn có đáng được khích lệ không?”

Chân Ý mạnh miệng: “Chẳng lẽ cứ bỏ mặc kẻ xấu không quan tâm. Không đúng, sao anh biết nguyên nhân em bị thương xương chân mày?”

Ngôn Cách bối rối phút chốc, lập tức che giấu, thản nhiên nói: “Hành sự phải liệu sức mà làm.”

“Hừ, kiểu người như anh chắc chắn sẽ không liều mình vì việc nghĩa.”

“Ừ, anh sẽ không làm vậy.” Anh thẳng thắn thành khẩn như vậy lại khiến Chân Ý không nói nên lời: Thậm chí ngay cả chuyện của mình cũng chưa chắc anh đã quan tâm, huống chi là người khác.

Yên lặng vài giây, lại nghe anh nói: “Dây an toàn.”

“Ừm.” Chân Ý hoàn hồn, lập tức cài dây, trong lòng thoáng gọn hơi ấm mỏng manh. Lúc kéo dây, cô phát hiện cái chốt mới cứng, không một dấu vết, liền vui mừng “a” một tiếng. “Chưa ai ngồi ghế lái phụ của anh à?”

Ngôn Cách hiểu ra cô vui vì điều gì. Chỉ một chuyện nhỏ xíu cô cũng có thể vui vẻ thật lâu.

Trên đường đi, dường như toàn thân cô đều đang cười. Vừa rung chân, đầu vừa lắc la lắc lư, hơn hờ hồi lâu mới phát hiện không có nhạc. Cô thò người lục hộp CD trên xe anh: “Bình thường anh thích nghe nhạc gì?”

Loạt soạt kéo ra, trống tron. “... Ồ, không thích nghe à.”

Không biết tại sao trái tim cô thoáng lạnh, hơi đau đớn. Anh không nghe nhạc, không hát hò, không chơi bóng, không đánh cờ, không có bất cứ sở thích hay đam mê nào, ngay cả học tập và bắn cung dường như cũng không xuất phát từ chủ ý của mình, chưa từng hưởng thụ nhiều, cũng chẳng thích thú là bao. Như thế trên đời này không có bất cứ việc gì khiến anh vui vẻ, thậm chí cũng không có việc gì khiến anh không vui. Anh như vậy khiến cô rất đau lòng.

Cô chậm rãi đẩy nắp lại. Buồng xe lặng thinh, cô thấy giọng mình rất khê: “Ngôn Cách, anh biết vui vẻ là cảm giác gì không? Anh đã từng vui vẻ chưa?” Anh không đáp.

Cô quay đầu, dưới ánh ban mai, khuôn mặt thanh tú của anh đẹp đẽ đến thế, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, lại quá đỗi cô độc.

“Ngôn Cách, em muốn làm cho anh vui vẻ. Cuộc đời dài đằng đẵng, phải sống nhiều năm đến thế, một mình không cô đơn ư? Ngày nào cũng vậy, một mình lái xe đến bệnh viện, một mình trở về nhà, không ai nói lời thật lòng với anh, anh cũng không để bất cứ ai bước vào trái tim mình. Như vậy không cô đơn sao?” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mỉm cười: “Anh như vậy em sẽ đau lòng, vì vậy, dù thế nào đi nữa em cũng không buông tay đâu.”

Ngôn Cách, em hy vọng nhìn thấy anh vui vẻ biết bao, hy vọng có thể mang niềm vui cho anh biết bao. Vì vậy, dù thế nào đi nữa, em cũng sẽ luôn theo đuổi anh. Em thì si tình, anh lại thờ ơ. Không sao cả, em không giận đâu.

Buồng xe trở về với tĩnh lặng, gương mặt Ngôn Cách hòa trong ánh mặt trời sắc vàng chói lọi, nhạt dần đi. Ngôn Cách, anh biết vui vẻ là cảm giác gì không? Anh biết chứ.

Ví như lần đó, giữa mùa hè nóng nực. A, lại là mùa hè. Mùa hè của Thâm Thành sao lại dài đến thế? Chân Ý xuất hiện bất thình lình theo cách thức nhất quán của cô, nhảy đến trước mặt anh, chấp tay sau lưng, cái đầu nghiêng nghiêng: “Ngôn Cách, em phát minh ra hoa quả kim cương, anh có muốn ăn không?”

Anh lắc đầu: “Không muốn.”

“Tại sao không muốn?”

Cô chu miệng, nín chặt lấy cánh tay anh: “Kim cương lấp lánh ánh pha lê chứa đựng đủ loại hoa quả sắc màu, đẹp lắm đó! Đẹp thế nhất định ngon lành!”

Anh không có hứng thú, nhưng vẫn không ảnh hưởng anh chỉ ra chỗ sai: “Rốt cuộc là kim cương hay pha lê vậy? Hơn nữa, rất nhiều thứ nhìn đẹp mắt thật ra lại có độc.”

Cô nổi câu: “Dù có muốn hay không vẫn phải muốn!”

Anh ung dung: “Vậy em còn hỏi anh làm gì?”

Chân Ý kéo Ngôn Cách vào nhà, bung ra một đĩa hoa quả đông lạnh, dâu tây, dâu tằm, kiwi, xoài, đủ mọi sắc màu, khoác lên mình lớp đá mỏng manh, thoáng nhìn rất giống khối kim cương lớn khảm đầy hoa quả. Cô lôi ghế ra, nhân anh ngồi xuống, “Ngôn Cách, anh có muốn chơi trò chơi không?”

“Không muốn.” Anh thành thật nói.

“Không được!”

“...”

Cô chớp chớp mắt, cười tủm tỉm, “Chúng ta chơi trò đoán hoa quả đi.”

Cô nhìn anh chăm chú, anh biết nên đến lượt mình lên tiếng, ngờ nghếch phối hợp: “Ồ, trò chơi đoán hoa quả, chơi thế nào đây?”

“Bịt kín mắt lại, em cho anh ăn hoa quả, anh đoán là loại nào.”

“... Thiếu năng quá.” Anh quả thật không thể phối hợp.

“Mặc kệ, dù sao em cũng muốn chơi.”

Cô không nói năng gì thêm, cứ thế cầm miếng vải đen bịt kín mắt anh.

Ngay sau đó, cô lần lượt đưa từng miếng hoa quả đến miệng anh. Giữa bóng tối, anh cảm thấy hoa quả ướp đá tỏa ra hơi lạnh thấm vào người. Anh nghe thấy giọng nói vui vẻ của cô: “Ngôn Cách, đây là vị gì?”

Anh há ra ngậm vào miệng, viên đá chậm rãi tan ra, chất lỏng ngọt mát tràn ngập khoang miệng, “Quả kiwi.”

Cô nhanh chóng tiếp, “Ngôn Cách, đây là vị gì?”

“Măng cụt.” Anh không ngờ hoa quả có thể ngon đến vậy.

Lại một lần nữa, “Ngôn Cách, đây là vị gì?”

Hơi đá lạnh toát quanh quần bên môi anh. Anh bị bịt mắt, chậm chậm há miệng nhưng cô không bỏ hoa quả vào miệng anh, thay vào đó là một thứ mang xúc cảm mềm mại mà ấm áp, tiến vào miệng anh... Tim anh đột nhiên ngừng đập, toàn thân căng cứng. Hơi thở của cô nóng hổi mà gấp gáp, phả lên mặt anh, nhột vô cùng.

Cô dạng chân ngồi lên chân anh, vuốt ve mắt anh qua tấm vải, tiếng cười yêu kiều mà ương ngạnh: “Ngôn Cách, đây là vị gì?”

Nói xong cô cúi đầu, lại một nụ hôn sâu khiến người ta như ngừng thở. Đã nhiều năm trôi qua, mỗi khi trông thấy quả kiwi, anh đều nhớ tới vị mùa hạ trong nụ hôn của cô, trong lành, chua chua ngọt ngọt, ghi lòng tạc dạ. Nụ hôn đầu, hôn sâu có vị thế nào? Là mùi kiwi và măng cụt trong mùa hạ.

Đến bệnh viện, họ bất ngờ trông thấy Thích Cần Cần, bộ vest nữ màu đen tôn lên sắc mặt trắng toát của cô ta. Đôi mắt phượng dài hơi xéch dưới hàng mày thanh mảnh của cô ta không mang bất cứ cảm xúc nào. Thích Hồng Đậu mặc chiếc áo thể thao hình Mickey màu trắng, nhỏ thó đứng bên cô ta, cũng chẳng chút cảm xúc. Thích Cần Cần đưa Hồng Đậu vào viện, không biết tại sao cô ta chợt thay đổi ý nghĩ. Làm thủ tục xong xuôi, cô ta không dặn dò gì cả, giao Thích Hồng Đậu cho y tá rồi chuẩn bị rời đi. Thích Hồng Đậu chờ đến nửa giờ bỗng hoàn hồn, chạy đến, bàn tay nhỏ bé nắm lấy ống quần Thích Cần Cần, giọng hơi gấp, có phần sợ hãi, nhưng vẻ mặt vẫn cứng nhắc: “Chị cả, chị sẽ đến đón em phải không?”

Ánh mắt hoảng sợ của Thích Hồng Đậu khiến lòng người chua xót. Thích Cần Cần không quay đầu lại, bóng lưng mảnh mai, giọng nói không lạnh lùng như lúc trước: “Có chứ.”

Nói xong vuốt tay cô bé ra, Hồng Đậu đứng lặng vài giây, lại tiến đến nắm lấy, bàn tay run rẩy đầy hoang mang, khuôn mặt vô cảm, khòe miệng nhúc nhích: “Chị cả, chị đừng quên em đấy nhé. Nhất định phải trở lại đón em.”

“Được.” Cô ta không quay đầu lại, Hồng Đậu ngờ ngẩn trông theo.

Đi chưa được bao xa, cô ta rảo bước trở về, dặt tay Hồng Đậu đi tới trước mặt Ngôn Cách, hỏi: “Có thể cho nó ở nhà, sau đó mỗi ngày đến đây điều trị được không?”

“Có thể.”

“Được. Phiên bác sĩ kiểm tra cho nó trước, tôi chờ ở đây... Lát nữa tôi sẽ cùng nó về nhà.”

Lúc Chân Ý nhận được thư tuyển dụng của đài truyền hình thành phố K, cô gửi tin nhắn cho Ngôn Cách. Tâm trạng cô rất tốt, rửa mặt lên giường nằm từ sớm, lên tinh thần để sáng hôm sau đi làm. Cô nằm trên giường chuẩn bị ngủ mà vẫn chưa thấy tin nhắn trả lời của Ngôn Cách. Nỗi phiền muộn trong cô đột nhiên dâng trào. Còn lâu cô mới cần anh. Xí! Chân Ý trèm chần nhắm mắt. Chưa đến một khắc, cô đã nhảy phắt dậy khỏi giường, gửi thêm một tin nhắn: Ngôn Cách, tay anh bị gãy rồi hả, trả lời tin nhắn sẽ chết sao? Hờ, tâm trạng đỡ hơn nhiều rồi. Ngủ thôi.

Một phút sau điện thoại đổ chuông. Tiếng chuông là giọng nói nũng nịu của cô: Chân Ý! Điện thoại của trai kia! Mau nhận đi! Là Ngôn Cách. Chân Ý giật mình bật dậy, bên kia giọng anh rất hồ hững: “Anh đợi em dưới nhà.”

“Ó?” Cô trượt xuống giường, mặc chiếc váy cotton bằng tốc độ ánh sáng, đi dép xỏ ngón lạch bạch chạy ra.

Trời đêm mùa hạ rất đẹp. Ngôn Cách hơi cúi đầu, đứng cạnh xe, mái tóc lòa xòa che mắt, toát lên phong thái trầm tĩnh ung dung. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên. Cô nhanh như chớp vọt đến trước mặt anh, trái tim anh căng

lên khi nghĩ rằng cô sẽ bổ nhào vào mình, cô chột phanh gấp, đứng lại. Mắt anh vừa đen vừa tĩn mịch, hàng mi rủ xuống một cách tùy tiện, giữ trọn bóng hình cô trong đáy mắt.

Chiếc váy dài cotton bình thường, hết như trở về thuở học sinh đáng yêu đơn thuần. Tóc cô hơi ẩm, đôi mắt trắng đen rõ ràng, sống động mà tò mò nhìn anh, đôi môi khẽ mím, khóe môi mang niềm vui không thể nào che giấu. Bóng đêm tôn khuôn mặt cô như thứ ngọc tuyệt đẹp hiếm có, khẽ nâng đã vỡ vụn. Giọng nói vui vẻ của cô kéo anh trở lại: “Sao lại tới đây giờ này?”

“Ngày mai em nhận công việc mới, anh tới tặng chút quà nhậm chức.”

Anh đưa cho cô một chiếc hộp màu hồng, nhỏ nhỏ, thắt nơ, bao gói tinh xảo.

“Chẳng qua là việc lật vặt thôi, nhậm chức gì đâu?” Cô dẩu môi, nhưng lại ngọt lịm tận tâm can. “Bây giờ có thể mở ra không?”

“Ừ.”

Là chiếc ví đựng danh thiếp màu trắng, đơn giản mà nền nã. Cô vui mừng nói: “Đẹp quá, nhưng giờ em trở về cấp thấp nhất, không có danh thiếp nữa!”

“Sau này sẽ có.” Ngôn Cách nói: “Dù làm công việc gì đi nữa, Chân Ý đều có thể làm rất tốt.”

Chân Ý hơi sững sốt, thì ra anh đến tặng quà khích lệ, trái tim lập tức mềm nhũn, thư thái và mãn nguyện. “Cảm ơn anh.”

Cô hớn hờ nói xong, nhất thời không biết nói gì khác nữa. Có lẽ vì quá vui quá nhẹ nhõm, chỉ nhìn anh là đủ rồi, lục lọi khắp đầu cũng chẳng tìm đâu ra đề tài nói chuyện. Anh cũng lặng thinh, cứ như vậy nhìn cô không hề kiếng dè, nhìn nụ cười lộ má lúm đồng tiền như hoa, nhìn mái tóc tơ khẽ tung bay trong gió, cứ điềm tĩnh tự nhiên như thế, không hề lúng túng, mặt đối mặt nhìn nhau mấy mươi giây.

Cơn gió đêm đằm say, con chim nhỏ vỗ cánh. Chân Ý hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa?”

“Anh ăn rồi.”

“...” Chân Ý nói: “À, em định mời anh ăn khuya. Lên tầng nhé?”

Anh nhìn cô chăm chú: “Ừm, không cần đâu, cảm ơn.”

Chân Ý không vui: “Vậy tạm biệt.”

“Được.” Anh lịch sự gật đầu.

Chân Ý thầm oán: Được em gái nhà anh! Sau đó hai người lại im thin thít. Giọng cô bực bội: “Đi đi, sao còn chưa đi?”

Anh không tự nhiên lắm, hơi mím môi, nói: “Nhìn em đi vào rồi anh đi.”

À... Thì ra là thế... Cô “ừm” rất khẽ, đầy uất ức, xoay người chậm rãi rời đi nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Vuốt chiếc ví đựng danh thiếp, cô phát

hiện bên trong có tấm danh thiếp, rút ra nhìn, là tấm giấy gỗ đàn hương, khắc hai chữ “Chân Ý” màu lam gãy gọn, là nét chữ thanh tú tinh mẫn của anh, phía sau còn một dòng: Cầu vồng nói rằng em thật huyền diệu. Lúc ấy cô đã bước vào đại sảnh, quay đầu lại nhìn, anh vẫn đứng cạnh xe, tư thế nổi bật. Anh đang dõi theo, đợi cô ngoảnh lại. Thật tốt biết bao.

Người của Phòng Tin tức Xã hội Đài truyền hình thành phố K không xa lạ gì với Chân Ý, cô từng vài lần là đối tượng phỏng vấn của họ. Lần này cô trở thành phóng viên dưới trướng Trần Mặc - nhà biên đạo chuyên mục tài ba. Trần Mặc tính tình kỳ quặc, mới gặp mặt đã nói: “Có thể làm một chương trình về cuộc sống quản thúc cưỡng chế trong vòng mấy tháng này của cô không? Đề đề là “Biết vậy chẳng làm”.”

Chân Ý: “...”

Buổi sáng vừa làm quen nghiệp vụ, buổi chiều đã bị sai đi tìm tư liệu hiến tạng thực tế. Địa điểm: Bệnh viện số 3. Người liên lạc đầu tiên là An Dao. Cô ấy rất phối hợp. Nhưng dạo này bận bịu quá nên chỉ có thể vừa đi vừa nói chuyện, giới thiệu đại khái về hiện trạng hiến tạng và cấy ghép. Con người An Dao vốn hào hứng, nói chuyện đều đều không lên không xuống, không biết có phải do bác sĩ vốn nhẫn nại bình tâm hay không, cô nghe mà thoải mái đến lạ. Chân Ý nghĩ, Ngôn Hủ bị tự kỷ mà lại thích cô ấy, cô ấy hẳn có điểm tốt của mình.

An Dao bận đến mức chân không chạm đất, thường bị bệnh nhân và y tá quấy rầy. Chân Ý không nản nã mà rời đi ngay. Có ba người cần liên lạc, như được vận mệnh kỳ diệu gắn liền với nhau. Từ Tiểu, 25 tuổi, giới tính nữ, bị bệnh bạch cầu cấp tính, chờ tế bào gốc phù hợp, tỷ lệ một trên hai trăm nghìn. Hoài Sinh, 26 tuổi, giới tính nam, nhiễm trùng đường tiết niệu, đang chờ nguồn thận, tỷ lệ phù hợp không thấp, nhưng tỷ lệ cung trên cầu là một phần mười nghìn. Hứa Thiên, 25 tuổi, giới tính nữ, bệnh tim bẩm sinh.

“Hôm ấy y tá đẩy tôi dạo mát trên bãi cỏ, gió rất lớn, thổi bay cả mái tóc giả. Có một anh chàng đi ngang qua, nhặt lên mang đi rửa giúp tôi. Anh ấy gọi tôi là người đẹp. Ha ha.” Từ Tiểu ngồi cạnh cửa sổ, kể chuyện trước kia với Chân Ý, vì bệnh tật mà khuôn mặt cô ta tái nhợt, nụ cười lại tinh khiết vô cùng, “Trước kia cũng có người gọi tôi là người đẹp, nhưng sau khi trợ cầu thì không còn nữa. Tóc giả bị ướt, anh ấy đưa tôi một chiếc khăn lụa, phong cách Bohemian, buộc lên đầu trông rất xinh. Đương nhiên rồi, chính miệng anh ấy khen xinh. Tôi ngượng lắm.”

“Quen nhau như vậy à?” Chân Ý hỏi.

“Ừ. Quen nhau như vậy đấy.” Từ Tiểu chống cằm, mỉm cười, “Y tá nói anh ấy tên Hoài Sinh, bị nhiễm trùng đường tiết niệu, phải duy trì mạng sống bằng lọc thận. Tôi khen anh ấy rất đẹp trai, y tá liền nói may mà cô không nhìn thấy anh ấy trước lúc lọc thận, khi đó anh ấy bị phù thũng. Ha ha.” Cô ta cười thật

trong sáng, Chân Ý cũng bật cười. “Lần gặp mặt thứ hai, anh ấy tặng tôi bộ tóc giả sặc sỡ. Cô nhìn đi, màu xanh da trời đội lên đẹp lắm.”

Cô ta chỉ đầu mình. Chân Ý vừa chụp ảnh cho cô ta. Da Từ Tiểu rất trắng, đội mái tóc giả màu xanh lam, trông như thiếu nữ ngoại quốc trong truyện tranh.

“Còn màu nào khác nữa không?”

“Có cả màu hồng, màu xanh lá, tôi thích màu trắng nhất.”

Từ Tiểu lấy màu trắng thay, lập tức trở thành tiên nữ xứ tuyết.

“Đẹp quá!” Chân Ý cảm thán.

“Đúng vậy.” Từ Tiểu leo lên giường ngồi.

“Lúc Hoài Sinh tặng tôi bộ tóc màu trắng, anh ấy nói...” Im lặng.

“Nói gì vậy?”

Nụ cười mỉm khẽ khàng của cô ta mỏng manh như ánh mặt trời ngày đông: “Anh ấy nói, Từ Tiểu, bao giờ em già, mái đầu bạc trắng, em vẫn đẹp như vậy.”

Chân Ý chột không nói nên lời, nỗi buồn đau chầm chậm lấp đầy trong lòng.

“Chân Ý.” Giọng Từ Tiểu nhẹ như tơ: “Tôi thật sự... rất muốn già đi!”

Cô ta cười, đôi mắt to ngấn lệ, lấp lánh ánh nước: “Rất nhiều người muốn trẻ trung mãi mãi, nhưng tôi không muốn, càng không muốn trẻ trung mãi mãi bằng cách này. Tôi mừng tượng, thiếu nữ mười mấy hồn nhiên, cô gái đôi mươi kiêu diễm, phụ nữ ba mươi gợi cảm, tuổi bốn mươi quyến rũ, tuổi năm mươi tao nhã, tuổi sáu mươi bình thản, tuổi bảy mươi trầm tĩnh, tuổi tám mươi độ lượng; tôi muốn tiếp nhận sự phát triển tự nhiên, trải nghiệm sự tốt đẹp ở mỗi thời khắc, không chậm rãi, không vội vã. Tôi muốn già đi từng ngày, vậy sẽ hạnh phúc biết bao.”

Chân Ý mỉm cười: “Tôi hoàn toàn đồng ý.”

Từ Tiểu chớp mắt, cơn gió thổi khô giọt nước mắt, lại cười rạng rỡ: “Hà, không chừng ngày nào đó sẽ tìm được tế bào gốc phù hợp.”

“Lát nữa tôi cũng thử một chút, xem có thể giúp cô không.”

“Cảm ơn, thật sự hy vọng kỳ tích xuất hiện. Chữa bệnh tốn rất nhiều tiền của gia đình, nếu không đợi được thì... bố mẹ tôi sẽ khánh kiệt mất. Óm đau một trận liên tắng gia bại sản.” Giọng Từ Tiểu lại hạ thấp, “Phí điều trị quá cao, vốn định không chữa trị. Sợ ngày nào đó tôi chết rồi, bố mẹ mất con gái, còn phải trả nợ, nhưng...” Cho dù cơ hội chỉ có một phần mười nghìn, dù nợ nần chồng chất vô vàn, thì liệu cha mẹ có thể bỏ rơi đứa con của mình không.

Chân Ý: “Trong tình huống này, sao cô lại quyết định hiến tạng?”

“Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác thôi.” Cô ta nói nhẹ tênh. “Điều trị bệnh quá đau khổ. Nếu đến ngày cuối cùng, bố mẹ tôi uống phí công sức, hy vọng bố mẹ người khác không phải tuyệt vọng như chúng tôi.”

Chân Ý cảm thấy giờ phút này không có thứ ngôn ngữ nào có thể diễn tả tấm lòng rộng lớn dào dạt của cô gái ấy.

“Cứu giúp là phúc. Chết rồi vẫn có thể cứu người, thật tốt.” Từ Tiểu nói, “Cô phải phỏng vấn Hứa Thiến đấy, cô ấy là bạn thân của tôi, cũng ký giấy hiến tạng, thân cô ấy vừa hay thích hợp với Hoài Sinh.”

“Hoài Sinh biết vậy thì nói thế nào?”

“Không nói gì cả.” Từ Tiểu bĩu môi, “Hứa Thiến vẫn còn rất khỏe, điều trị rất tốt. Hoài Sinh nói anh ấy có thể từ từ chờ đợi, hy vọng Hứa Thiến khỏe mạnh xuất viện.”

“Tấm lòng ba người đều tốt cả.”

Từ Tiểu ngồi dậy: “Cô muốn đi gặp Hoài Sinh không? Đi cùng nhé. Tôi cũng muốn gặp anh ấy.”

Đến phòng lọc thận, không khí lặng ngắt. Trong phòng bệnh rộng mấy mươi mét vuông đặt mấy dãy máy móc, bệnh nhân nằm đầy phòng, dường như đang ngủ say, lại như thể không còn sức lực để phản kháng. Trên khuôn mặt mỗi người đều viết hai chữ đau khổ, không khí tuôn chảy hơi thở đầy đọa, chỉ có tiếng động trống rỗng của máy móc hòa lẫn mùi nước sát trùng, tựa hồ chất chứa nỗi tuyệt vọng thấu khắp đất trời của con người khi chạm vào ranh giới mong manh giữa sự sống và cái chết, đau thương mà vùng vẫy.

Hai người thay giày và áo khoác, rón rén đi vào. Từ Tiểu liếc nhìn đã thấy Hoài Sinh. Là một anh chàng thanh tú, vẻ mặt khi ngủ yên bình, nhưng hai hàng mày thoáng chút đau đớn, khuôn mặt cần cỗi xám xịt, nhìn mà khiến lòng người đau nhói. Người anh ta cắm đầy ống, dòng máu đục ngầu được rút ra, qua phân tích chia tách trong máy rồi một lần nữa đưa vào cơ thể.

Mấy con số màu đỏ trên màn hình cứ tăng dần. Từ Tiểu nói mỗi lần lọc máu phải rút hơn 3kg phế dịch từ trong cơ thể, bây giờ mới được 1,3 lít, anh ta còn phải nằm trên máy hai ba tiếng nữa. Mỗi tuần hai lần. Từ Tiểu nắm lấy bàn tay xám xịt của anh ta, khẽ nói: “Chỉ có người mắc bệnh mới hiểu được nỗi đau ngút ngàn bên trong, khi người khỏe mạnh cảm nhận được, hết thảy đã quá muộn rồi. Ở đây có rất nhiều người giàu có, nhưng đôi khi, bệnh tật không thể được miễn giảm bằng tiền bạc.”

Hai người thăm thì, tay Hoài Sinh hơi nhúc nhích, một giây sau, anh ta mở mắt ra.

“Xin lỗi. Có phải đã đánh thức anh không?”

“Không, anh đang thấy chán đây.” Hoài Sinh cười rất đẹp. “Tiểu Tiểu, hôm nay tóc em đẹp quá, như chiếc kẹo que đào mặt anh thích ăn hồi nhỏ vậy.”

Từ Tiểu vuốt mái tóc mới thay, đáp lại anh ta bằng một nụ cười vui vẻ.

Chàng trai luôn tràn đầy khao khát và lạc quan vào cuộc sống hết như Từ Tiểu. Chân Ý thầm cảm thán. Nhìn hai người họ nắm chặt tay nhau, cô không muốn quấy rầy, có thể gặp được luồng sáng trong lúc sinh mệnh yếu ớt nhất rồi cùng đi dắt nhau vượt qua bóng tối cuộc đời đã xem như món quà của trời cao. Cô rời khỏi phòng bệnh, bất ngờ gặp được người quen: Hoài Như - chị gái của Hoài Sinh. Cô ta là đàn chị thời cấp ba của Chân Ý. Hoài Như nhìn thấy Chân Ý cũng rất bất ngờ: “Không phải cô là luật sư nổi tiếng sao?”

Chân Ý xua tay, khẳng khái nói: “Cô không xem tin à, tiếng tăm tôi thôi um rồi.”

Hoài Như vội xin lỗi, nghe nói Chân Ý tới làm phỏng vấn, cô ta rất phối hợp. Chân Ý ghi chép từng câu, ngẩng đầu thấy Hoài Như đứng ở cửa phòng bệnh, ngắm nhìn Hoài Sinh và Từ Tiểu ở bên trong, ánh mắt ấy quá đổi bất lực và bi thương.

“Hai người họ rất đẹp đôi.”

Giờ khắc này, Chân Ý rất khâm phục Trần Mặc. Có quá nhiều tin tức về bệnh bạch cầu và suy thận khiến công chúng chán ngán. Nhưng cặp đôi xấu số luôn lạc quan ấy lại mang trong mình một tình cảm quá mãnh liệt.

“Đúng vậy.” Hoài Như nói: “Tôi và Hoài Sinh là trẻ mồ côi, sống nương tựa từ tám bé, tôi rất muốn cứu nó, tiếc là thận tôi và nó không phù hợp. Hai đứa nó thật hạnh phúc. Nếu Hoài Sinh có thể tìm được thận thích hợp, Tiểu Tiểu cũng tìm được tủy phù hợp, ở bên nhau thì thật tốt.”

Phía sau chợt truyền đến giọng nói âm u: “Người nhà bệnh nhân đều rất vô sỉ.”

Chân Ý quay đầu lại, Hoài Như nhíu mày: “Hứa Thiên?”

Cô gái như người đẹp Tây Vực, làn da màu mạch, đường nét rõ ràng. Cô ta là con nhà giàu, bạn của Từ Tiểu, khoảng thời gian trước đột nhiên lên cơn co thắt ngực, khám ra thì biết mắc phải bệnh tim. Cô ta chẳng chút khách sáo nói: “Ai trong phòng bệnh này cũng đều kỳ vọng được thay thận, nói trắng ra là mong đợi người vô tội nào đó lập tức chết đi rồi lấy thận về. Có phải rất xấu xa không?”

Chân Ý thoáng kinh ngạc, lắc đầu: “Hy vọng sống sót lại là cái chết của một người khác, rất chân thật, rất bất đắc dĩ, thế mà dù đây mìa mai nhưng ai dám nói ý nghĩ mong được thay thận là sai chứ?”

Ánh mắt Hứa Thiên liếc tới, ngạo mạn dò xét. Chân Ý hỏi: “Cô đã nghĩ như thế, sao lại ký giấy hiến tạng?”

“Cô quản tôi à?” Cô ta “hừ” một tiếng rồi rời đi.

Chân Ý mặc kệ cô ta, có điều ánh mắt ban nãy cô ta nhìn vào bên trong thật quá kỳ lạ. Cô không suy đoán nhiều, bỗng thấy Dương Tư xách giỏ trái cây bước đến. Gần đây hai người không có nhiều cơ hội gặp gỡ, gặp nhau ở đây khiến cả hai đều kinh ngạc. Dương Tư chỉ Hoài Như: “Tớ lớn lên cùng chị ấy. Phải rồi, cậu tìm được việc rồi à?”

Hoài Như trả lời thay Chân Ý: “Là trợ lý của biên đạo Trần Mặc nổi tiếng đấy.”

“Vậy làm cho tốt nhé.” Dương Tư tấm tắc. Chân Ý đổi nghề quá thuận lợi, còn tưởng rằng cô sẽ ử dột một thời gian. Trên đời này dường như luôn có một dạng phụ nữ như thế, chuyện gì đến trước mặt cô ta cũng đều thuận lợi suôn sẻ.

Hàn huyền mấy câu, Chân Ý tạm biệt, “Tớ đi xét nghiệm tủy đây, đi trước nhé.”

Chập tối thứ Sáu, Giang Giang mời Chân Ý đi bar, nhưng thật ra cô ý làm mối và giúp đỡ Tư Côi của Biện Khiêm. Đối với chuyện làm bà mối này, Chân Ý tán thành cả hai tay hai chân. Tư Côi làm cảnh sát, thường ngày hiếm khi gặp được người đàn ông “bình thường”, Chân Ý cũng lo lắng cô nàng không tìm được bạn trai, bây giờ hạ quyết tâm theo đuổi Biện Khiêm, dĩ nhiên cô ủng hộ. Chân Ý cực kỳ hài lòng với Biện Khiêm, không nói đến việc được anh chăm nom chu đáo, năm đó cô thôi việc ở Cục Cảnh sát, thất bại trong công việc, là anh góp ý bảo cô đi học luật, giúp cô lấy lại lòng tin. Đúng lúc anh lập nghiệp mở văn phòng luật sư, vừa hay cho cô một chôn đặt chân. Cô trưởng thành như ngày hôm nay, công lao của anh không nhỏ. Người đàn ông tốt như vậy, tính tình còn ôn hòa, cuộc sống riêng sạch sẽ, rất xứng đôi với Tư Côi.

Lúc Chân Ý nhận được điện thoại, cô đang hỏi thăm Ngôn Cách về tình hình những người hiến tạng của bệnh viện. Cúp máy, cô thuận miệng hỏi: “Tôi muốn đi bar với em không?”

Anh hờ hững “ừ” một tiếng. Chân Ý không ngờ anh sẽ đồng ý, trợn tròn mắt: “Đi quán bar đó.”

Anh thờ ơ ngược mắt: “Tai anh không bị làm sao cả.”

Thực tế chứng minh, đưa Ngôn Cách đi bar là chuyện sai lầm khủng khiếp. Đèn màu lập lòe, điệu nhảy mờ ám, nam nam nữ nữ quẩy hết mình. Ngôn Cách yên lặng ngồi ở góc khuất nhất, trước mặt đặt một cốc nước, trông lạnh nhạt vô cùng, không mấy may cảm thấy bầu không khí tĩnh lặng quanh anh trái ngược hoàn toàn với quán bar huyền ảo. Chân Ý ngồi cạnh uống cocktail, trò chuyện với bạn bè. Nói được một hồi, cô chợt trông thấy bốn bóng dáng quen thuộc: Hoài Như, Hoài Sinh, Từ Tiểu, Hứa Thiển. Cô kinh ngạc, Hoài Sinh xuất hiện còn dễ hiểu, nhưng cơ thể Từ Tiểu rất yếu, còn Hứa Thiển vẫn đang nằm viện. Cô lập tức gọi điện cho bác sĩ của Từ Tiểu và Hứa Thiển, bác sĩ của Từ Tiểu nói cảm ơn, còn bác sĩ của Hứa Thiển là An Dao lập tức chạy đến.

Sau khi quán bar Ecstasy sửa sang lại đã tăng thêm trò chơi kiểu Tây. Chính giữa sàn nhảy đặt một con bò giả màu đỏ khổng lồ. Người ngồi lên, nhân viên nhân công tắc, con bò cử động loạn xạ như sống dậy, lắc lư trái phải trước sau lên lên xuống xuống. Người trên con bò nắm chặt dây thừng, nằm sấp kiểu chó, chỉ tích tắc đã bị con bò hất xuống. Một loạt tiếng la ó bao quanh.

Người khiêu chiến tiếp theo là Hứa Thiển. Chân Ý đứng dậy, cô ta bị bệnh tim có thể chơi trò này ư? Hoài Sinh và Từ Tiểu đều lo lắng nhìn, sau khi Hứa Thiển trèo lên, con bò lại điên cuồng hất người. Cô ta uốn mình, thực hiện mấy động tác thuần phục con bò tuyệt đẹp, dậy lên tiếng hoan hô ồn ã. Xem ra không có vấn đề gì. Nhưng về sau cô ta rối loạn tiết tấu, cũng bị quăng xuống.

Tiếng than tiếc nuối vang lên. Cô ta quay lại nhìn đám Hoài Sinh, vừa giận vừa thẹn, đập mạnh một phát vào con bò. Giang Giang nói: “Quán bar có trò chơi, ai có thể ở trên lưng bò trong thời gian một bài hát thì sẽ được phần thưởng là một chiếc iPad mini, quá hấp dẫn. Nhưng đảm bảo em bị quăng xuống từ giây đầu tiên cho coi.”

“Đề chị đi.” Chân Ý nói. Dù ở đâu, cô luôn là người chịu trách nhiệm giành phần thưởng.

Ngôn Cách ngẩng đầu lên: “Em định tham gia thì?”

“Sao vậy?”

“Đừng để ngã nhé.”

“Khinh em đấy à?” Chân Ý giơ ngón cái quẹt chóp mũi, “Không được nhắm mắt đầu đấy, xem bạn gái tương lai của anh thuần phục bò thế nào nha.”

Chân Ý xuống tầng, chạy đến bên cạnh con bò, cường điệu ôm lấy hôn lên mũi nó, mọi người ồ lên cười vui vẻ. Cô vung cổ tay, búng tay với DJ, tiếng nhạc vang lên. Giữa từng nhịp tiết tấu, hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, thân thể mảnh mai cao ráo xoay quanh con bò, vòng eo đong đưa, động tác quyến rũ cùng điệu nhảy. Áo sơ mi trắng, váy bút chì, giày cao gót, thân thể mảnh khảnh linh hoạt và nhanh nhẹn như sóng nước. Cô nhảy đến rìa sân, ngửa người ra sau, ngón tay thon dài chụp tới, đoạt lấy mũ cao bồi từ tay nhân viên, đội lên đầu, lập tức toát lên khí chất hùng dũng hết con trai. Thân thể lắc lư tùy ý theo điệu nhạc, gợi cảm, thướt tha, mạnh mẽ.

Cô nhún nhảy đến trước con bò, nắm lấy vạt áo sơ mi nhẹ nhàng vén lên, buộc thành cái nút xinh xắn, để lộ cái bụng quyến rũ bằng phẳng và cái mông vĩnh cao. Cô ngồi lên, con bò nghiêng ngả dao động cực nhanh. Nhưng cô nài chơi trâu rất thành thạo, một tay kéo dây thừng buộc bò, một tay vút “roi”, mượn lực chống lực, vòng eo đong đưa tùy ý theo tiết tấu, hiên ngang thuần phục con bò. Tiếng hoan hô rền vang, không khí sôi sục cao trào.

Dương Tư nhìn Chân Ý đứng giữa sàn nhảy, thu hút ánh nhìn của những người xung quanh, thấy lạ vì sao mọi người lại thích kiểu “õng à õng ẹ” này.

Hệt như hồi trung học, Chân Ý là cô gái hư hỏng vô cùng. Lòng cô chua xót, cô không biết nhảy kiêu ấy, không thể tạo nên không khí lôi cuốn tuyệt vời chỉ bằng một cái nhíu mày hay một nụ cười như vậy, cũng không có tự tin nắm bắt ánh mắt của tất cả mọi người. Là ai nói, nếu có cơ hội, mỗi cô gái đều muốn một lần trở nên hư hỏng. Dương Tư lập tức gạt đi suy nghĩ này, quay đầu nhìn Ngôn Cách đang lảng lạng xem Chân Ý vui vẻ chơi đùa trên lưng con bò. Ánh đèn quán bar mờ ảo mà nóng bỏng, gương mặt nghiêng của anh lại lãnh đạm yên bình, đôi mắt sâu thẳm, mang vẻ trầm tư khó phát giác.

Không khí sôi nổi ở quán bar tăng dần, đê tại lồng ngực khiến Dương Tư khó chịu vô cùng. Cô vẫn không thể nào hiểu, tại sao người điên khùng như Chân Ý luôn có sức hấp dẫn chí mạng đối với đàn ông như thế, khiến họ không thể rời mắt. Khi Dương Tư hoàn hồn lại, con bò điên cuồng trước mắt đã bị cô nàng mạnh bạo thuần phục. Khúc nhạc kết thúc, Chân Ý huýt một tiếng sáo trong trẻo, vung cổ tay lên, mũ cao bồi bay vào đám người khiến họ thi nhau tranh giành. Cô nhanh nhẹn nhảy xuống khỏi lưng bò, vừa đi vừa đập bàn tay chìa ra của mọi người, trèo lên bậc thang trong tiếng hét rộn rã của đám đông. Ngôn Cách đứng đó, ánh mắt hững hờ, dần dần đuổi theo cô. Cô mỉm cười nhìn anh, nghênh đón. Cô đứng lại cạnh anh, nghiêng đầu, giọng điệu mờ ám: “Đẹp không?”

Anh cup mắt, nhìn khuôn mặt sáng rỡ vì vận động và hưng phấn của cô, hơi thở không đều. Cô tiến lên trước một bước, kề sát người anh, ngẩng đầu lên: “Có cuốn hút không?”

Anh vẫn không nói, lại nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Cô chậm rãi kiễng chân, áo sơ mi nhẹ nhàng ma sát với áo anh, hướng lên trên. Cô gần như áp vào môi anh: “Anh có muốn hôn em không?”

Dưới ánh đèn mờ ảo, mắt cô sáng lấp lánh như chứa vì tinh tú. Anh lảng lạng điều chỉnh hơi thở, lần này không dám gạt đầu nữa.

“Em cho là anh ngầm đồng ý đấy nhé.” Cô khẽ nói, bàn tay bắt giắc trườn lên cổ anh, níu lấy. Đầu ngón tay vuốt chân tóc anh, cảm giác ngứa ngứa ghim vào lòng bàn tay. Cô kiễng chân, nhìn anh qua ánh đèn mờ tối. Tiến đến môi anh từng chút từng chút một. Cô cảm nhận được, hình như anh trở nên căng thẳng, hơi thở khẽ khàng của anh lướt qua môi cô. Cô lờ mờ nhớ mùi hương giữa răng môi anh, thanh khiết, trong veo, nam tính... Một nơi nào đó sâu trong thân thể cô không khỏi run lên một hồi.

Cô như chệnh choáng, vừa muốn nhắm mắt lại trong mộng lung, đột nhiên có lực mạnh đẩy đến, cô bị một đôi tay mạnh mẽ ghìm xuống đất. Ngôn Cách nắm chặt bả vai cô, vẻ mặt khắc chế. Anh không nói gì cả, đi lướt qua cô. Tim Chân Ý loạn nhịp một giây, bất chợt trở nên trống vắng, quay người đuổi theo giữ lấy tay áo anh. Anh quay đầu lại, cô vừa há miệng cổ họng đã đau buốt, nỗi buồn thương bủa vây lấy cô như thủy triều. Cô thẳng thừng như vậy, ngang

ngành đến thế, nhưng cô không tin được câu nói tiếp theo của mình lại trở nên hèn mọn: “Ngôn Cách, anh không thích em như vậy phải không?”

Thời gian như trở lại đêm biệt ly tám năm trước, cô bần khoản rồi rắm giữa những gì mình thích và những gì anh thích, hành hạ bản thân đến mức đau khổ không chịu nổi, gần như phát điên. Cô khẽ mỉm cười, giọng nói lại hơi run rẩy: “Anh không thích hết thấy những gì em làm đêm nay phải không?”

Ngôn Cách hơi sừng sốt, nghiêng người tới khẽ lắc đầu: “Không phải vậy.” Nói xong, thấy dáng vẻ tủi hờn của cô, anh không kìm lòng được cúi đầu khẽ tới: “Chân Ý, anh cho rằng em như vậy cũng rất tốt. Đây chính là em, không ai bắt chước được. Không cần lo lắng gì cả, không cần thay đổi gì hết, cứ là chính em đã rất tốt rồi.”

Đầu óc Chân Ý mông muội, không tin lắm vào lời anh nói. Đến tận bây giờ, cô vẫn tưởng rằng anh không có gì để nói với cô cả, tưởng rằng anh rất vất vả lặng lẽ chịu đựng một loạt hành vi kỳ quái điên cuồng của cô.

“Không phải là anh muốn đi, em đừng hiểu lầm.” Anh kiên nhẫn giải thích, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang níu lấy tay áo anh của cô, cầm lấy rồi chậm rãi đẩy ra, chỉ về hướng khác, “Chỗ An Dao xảy ra chút chuyện.”

Chân Ý sừng sốt, quay đầu lại nhìn. Bên kia, Hứa Thiến bực bội đẩy An Dao đụng vào tường rồi bước vào đám đông. Chân Ý chỉnh đốn lại tâm trạng, cùng Ngôn Cách bước qua tìm An Dao. Còn chưa đến gần, quán bar chợt dậy lên tiếng hét hoảng hốt. Họ đẩy đám người ra chạy đến, Hứa Thiến ngã dưới đất, ôm bụng nôn mửa, run rẩy, co quắp, như con rắn bị rút gân lột da. Từng ngụm máu tươi tuôn trào khỏi miệng, cô ta hoảng sợ mở to mắt, hai tay che miệng, nhưng máu không ngừng tuôn ra từ đầu ngón tay. Chân Ý kinh ngạc đến ngây người, cho rằng điều này chỉ có trong phim ảnh, những tưởng con người ta không thể chảy máu như vậy.

Người trong quán bar la hét ầm ĩ không ngừng. Tư Côi lập tức gọi 120. “Xe cấp cứu sẽ đến ngay.”

“Cầm chân lỏng và túi nước lạnh tới đây.”

An Dao ngồi xổm xuống, đặt thân thể Hứa Thiến nằm ngửa, vạch miệng cô ta ra quan sát khoang miệng, quay đầu lại nhìn Chân Ý, “Nâng chân của cô ấy lên.”

Chân Ý vội vàng làm theo, phát hiện chân Hứa Thiến lạnh toát. An Dao cầm chân bọc lấy Hứa Thiến, đắp túi nước lạnh lên bụng trên bên trái của cô ta, đỡ đầu cô ta nghiêng về một phía, sợ máu cô ta nôn lập kín khí quản. Đám người vây quanh hỗn loạn vô cùng, chỉ có An Dao bình tĩnh, lời nói ra chậm rãi mà mạnh mẽ: “Hứa Thiến, đừng căng thẳng, cầm lấy tay tôi, đúng rồi. Không sao đâu, không có chuyện gì.”

Nơi này gần bệnh viện, chưa tới hai phút xe cấp cứu đã chạy tới. Nhân viên cấp cứu đặt Hứa Thiến lên băng ca, An Dao rảo bước đi cùng, vừa đi vừa nói rất

nhanh: “Nôn khoảng 500cc máu, màu đỏ tươi ngả tối, lẫn với máu đông, có mùi rượu, không có thức ăn. Bệnh nhân tạm thời vẫn tỉnh táo, nhịp tim, huyết áp giảm mạnh, thân nhiệt giảm, móng tay chuyển xám, da...”

Người ở quán bar vẫn trong cơn kinh hoảng, Chân Ý đi theo sau, khẽ than: “An Dao giỏi quá.”

“Ừ.” Ngôn Cách khẽ nói, “Không cứu được Hứa Thiên rồi.”

An Dao và bác sĩ Lưu mổ chính mặc đồ giải phẫu đi ra từ phòng cấp cứu. Cô tháo khẩu trang, khuôn mặt chỗ ửng đỏ chỗ trắng bệch, ướt đầm mồ hôi. Bác sĩ Lưu nói gì đó với bố mẹ Hứa Thiên đứng chờ bên ngoài. Mẹ Hứa Thiên thoáng chốc ngã sụp xuống đất, gào khóc bi thương: “Bác sĩ, tôi van xin anh, cứu con gái tôi đi, không thể bỏ cuộc được, cầu xin anh đấy...”

Sắc mặt An Dao xám xịt, mệt mỏi dựa lên tường, đôi môi mấp máy nhưng không nói một lời. Chân Ý đứng bên, trong lòng rất khó chịu. Hoài Như cũng có mặt, nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu với ánh mắt thành kính thậm chí ngây dại. Hoài Sinh và Từ Tiểu nắm chặt tay nhau, vẻ mặt buồn thương mà thấp thỏm, hoảng hốt mà ngỡ ngàng. Máy chuyên gia lấy cơ quan cấy ghép mang theo thùng dụng cụ, chuẩn bị tiến vào phòng cấp cứu, trong đó có một người nhẹ nhàng nói gì đó với bố mẹ Hứa Thiên.

Mẹ Hứa Thiên lập tức nhào tới tóm chặt lấy chuyên gia kia, hét đinh tai nhức óc: “Không được, không được phép đụng vào. Không ai được phép đụng vào con gái tôi! Nó thích xinh đẹp nhất, không cho phép các người đào bới nó tan tành!”

Các chuyên gia dừng lại, họ đã gặp phải tình huống người nhà đòi ý kiến vào phút cuối cùng rất nhiều lần, mặc dù tiêc nuối cũng không thể khác hơn. Nhưng đối với đám Hoài Như, chuyện này đúng là sét đánh giữa trời quang. Hoài Sinh mắc bệnh nhiễm trùng đường tiết niệu từ hồi niên thiếu, đến nay đã lọc thận được bảy, tám năm, sinh mệnh bắt đầu khô cạn. Bỏ qua lần này, rất có thể lần tiếp theo sẽ là cái chết.

Sắc mặt Hoài Sinh tái nhợt, trầm mặc mà im lìm đứng thẳng, bóng lưng chất chứa muộn phiền. Từ Tiểu bối rối nhìn mẹ Hứa Thiên, lại nhìn Hoài Sinh, bi thương mà hoảng sợ. Hoài Như nắm lấy tay bố mẹ Hứa Thiên, nước mắt lưng tròng, toàn thân run rẩy: “Chú dì à, chú dì không thể như vậy, không thể được. Hoài Sinh nhà cháu...” Cô ta nghẹn ngào, nước mắt rơi lã chã, “Hứa Thiên đã ký giấy hiến tạng rồi, cô ấy đã đồng ý rồi mà! Chú dì cũng ký tên rồi. Cháu xin chú dì đừng như vậy. Bây giờ đòi ý thì Hoài Sinh nhà cháu phải làm sao? Nó còn trẻ như vậy, sau này phải làm sao bây giờ?”

Mẹ Hứa Thiên vẫn chìm đắm trong nỗi đau con gái đột ngột qua đời, bi thương thống thiết hét âm lên: “Đừng nói với tôi những chuyện này! Có ký cũng không được! Tôi sẽ không để họ lấy nội tạng của con gái tôi, tuyệt đối không thể!”

Hoài Như kinh ngạc đến ngẩn ngơ, khuôn mặt tràn ngập nỗi tuyệt vọng, quỳ phịch xuống khóc lóc: “Chú dì à, đừng như vậy, cháu xin chú dì đừng như vậy. Hoài Sinh thật sự không chống đỡ được bao lâu nữa, nếu không có thận, nó sẽ chết mất.”

Nước mắt cô ta tuôn như mưa, cuống cuống cúi người dập đầu trước bố mẹ Hứa Thiên, dập từng lượt xuống sàn nhà. Hoài Sinh cũng rơi nước mắt, tiến đến kéo chị gái: “Chị, chị đứng dậy đi. Em không cần, em vẫn đợi được. Em thật sự không cần.”

Về mặt các chuyên gia trĩu nặng, không đành lòng, lại không biết phải làm sao. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, họ trao đổi một lát rồi quay người rời đi.

Hoài Như vẫn đang dập đầu, thấy chuyên gia rời đi, cô ta hoảng sợ lao tới, níu giữ họ không buông tay, khóc như đứt từng đoạn ruột: “Các ông không thể đi được, xin hãy cứu Hoài Sinh nhà tôi đi, van xin các ông đây!”

Chuyên gia than thở: “Người bệnh đã tử vong, không được người thân đồng ý, chúng tôi không thể xử lý. Khi qua thời điểm tốt nhất, nội tạng thiếu máu quá lâu sẽ không dùng để cấy ghép được. Dù về sau lấy ra cũng không thể sử dụng...”

Hoài Như như dính phải tai ương, sắc mặt phút chốc trống rỗng chết lặng, như một bức tượng. Hoài Sinh ôm cô ta khóc nức nở: “Chị, chị đừng buồn, chúng ta đợi được mà, nhất định sẽ đợi được.”

Từ Tiểu buồn thương ôm lấy Hoài Sinh, khuôn mặt giàn giụa nước mắt. Bỗng nhiên, mũi cô ta tuôn rất nhiều máu, sắc mặt tái nhợt, ngã xuống đất ngất lịm. Lần này, cô ta không cấp cứu được.

An Dao mặc áo blouse trắng, cầm vải trắng vệ sinh phòng làm việc. Đúng là cô bác sĩ xinh đẹp, như mỹ nhân Giang Nam duyên dáng tuyệt đẹp bước ra từ trong tranh. Bộ đồ trắng đơn giản, tóc buộc thành đuôi ngựa thấp, vẫn cứ xinh xắn. Chân Ý đứng cạnh bàn làm việc, có phần lo lắng. Sau khi Hứa Thiên qua đời, An Dao nôn mửa trong phòng vệ sinh hồi lâu. Chân Ý đi vào, nghe thấy cô ấy khóc thút thít. Cô nhớ lại bao lần thấy An Dao đi kiểm tra phòng bệnh luôn nhắc nhở bệnh nhân chú ý phân hoa, thấy cái đái trên cổ tay của trẻ con bị nói lỏng thì lẳng lẳng buộc lại, thấy dưới đất có nước đọng thì vội nhắc nhở bệnh nhân chú ý, bảo y tá lau đi.

“An Dao, đây không phải là lỗi của cô.” Chân Ý lên tiếng, phát hiện mình an ủi rất tệ.

An Dao lau giá sách, thản nhiên nói: “Tôi không làm bác sĩ được nữa rồi.”

Chân Ý giật mình: “Nghiêm trọng thế á?”

“Chuyện gì quan trọng hơn mạng người chứ?” An Dao nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Chân Ý cứng họng. An Dao đứng cạnh cửa sổ, giơ tay lên giữa không trung, bàn tay của bác sĩ ngoại khoa mảnh mai thon dài, được ánh mặt trời chiếu lên trong suốt, khê di chuyển, khéo léo linh hoạt như cánh ve sầu.

“Mười hai năm. Từ khi quyết chí làm bác sĩ ngoại khoa, tôi không chơi các loại bóng, không học nhạc cụ để bảo vệ nó. Sau này không cần cần thận như vậy nữa. Có người nói, bác sĩ ngoại khoa không thể cứu sống tất cả bệnh nhân. Lần đầu tiên thấy bệnh nhân chết sẽ bị đả kích rất mạnh, quen rồi sẽ ổn.” Cô chậm rãi nói, cô độc mà thanh cao, “Nhưng tôi không bao giờ quen được.”

Chân Ý không biết an ủi thế nào, im lặng hồi lâu rồi chuyển đề tài: “Nghe nói thận của Từ Tiểu cũng phù hợp với Hoài Sinh.”

“Nếu là tôi, chết đi mà có thể cứu được người thương thì tôi sẽ rất hạnh phúc.” An Dao nói.

Chân Ý hơi xúc động, cup mắt nhìn khung ảnh trên bàn làm việc, là Ngôn Hủ. Anh ấy ngồi trong khoảnh sân cỏ xưa, cúi đầu, ánh nắng ấm áp, cây xanh phủ bóng, sườn mặt vô cùng cuốn hút, tuyệt đẹp. Có thể thấy người chụp ảnh thương anh biết bao. Cô thử an ủi: “Nghỉ ngơi một khoảng thời gian cũng được. Nghe Ngôn Cách nói, cô và Ngôn Hủ sắp kết hôn rồi, phải về Thâm Thành.”

Nhắc tới Ngôn Hủ, An Dao quay đầu lại, khuôn mặt thoáng hiện vẻ dịu dàng: “Ừ, một tháng nữa trở về Thâm Thành. Cô có đi không?”

“Dĩ nhiên.” Chân Ý rất tự giác, “Tôi sắp là người nhà họ Ngôn rồi. Nếu Ngôn Cách dám bỏ tôi lại, tôi sẽ đập cho anh ấy một trận.”

An Dao khê nhoèn khöhe môi: “Anh ấy hết cách với cô rồi.” Ai thích ai, thì ai sẽ hết cách với ai.

“Chân Ý, tôi có việc phải xin lỗi cô.”

“Gì cơ?”

An Dao kể chuyện tám năm trước Ngôn Cách trở về quán karaoke cho cô biết. “Khinh thường tôi lắm phải không.” Mặt An Dao ửng đỏ, “Tôi không hiểu khi đó tại sao mình lại độc ác như vậy, may mà cô không sao.”

Chân Ý sững sờ trong chốc lát, kháng khái khoát tay: “Không sao đâu! Cô có thể nói ra đã tốt lắm rồi. Nếu Ngôn Cách trở về tìm tôi, tại sao về sau lại biến mất tăm chứ?”

An Dao ngây người, Chân Ý không biết hay không nhớ đây. Nhưng rõ ràng mẹ Ngôn Hủ nói chính cô ấy làm hại mà. Dù thế nào đi nữa, nếu Chân Ý không biết đã xảy ra chuyện gì, hẳn nên hỏi Ngôn Cách. Cô là người ngoài cuộc, không nên bình luận bừa.

“Anh ấy gặp sự cố bất ngờ, không phải là ký ức tốt đẹp gì. Tôi nghĩ, nếu anh ấy chuẩn bị sẵn sàng chắc chắn sẽ nói cho cô biết, cô đừng giận anh ấy nhé.”

“Tôi là Chân Ý, sao có thể giận Ngôn Cách chứ.” Chân Ý nói, “Tôi vốn cũng định chờ anh ấy chuẩn bị sẵn sàng rồi giải thích với tôi. Tôi không muốn nghe từ miệng người khác, chỉ mong anh ấy nói cho tôi biết.”

An Dao nói: “Quả nhiên cô xứng đáng được anh ấy thích.”

“Cô cũng xứng đáng được Ngôn Hủ thích.”

An Dao sùng sốt, khẽ cong khóe môi: “Ngôn Hủ là người rất tốt.”

Chân Ý hiếm khi thấy An Dao cười, không khỏi cảm thán: “An Dao, lần đầu tiên tôi cảm thấy cô rất yêu Ngôn Hủ.”

“Ừ, rất yêu. Có điều tôi không giỏi bày tỏ, không thích ồn ã. Thích ai cũng âm thầm, không muốn chia sẻ với người khác và chẳng đưa lên mạng xã hội. Không giống cô, để cả thế giới cùng biết. Đừng hiểu lầm, tôi không phải nói cô không tốt, chỉ là cách thức mỗi người khác nhau.”

“Tôi nào có hiểu lầm?”

An Dao rót cốc nước cho cô rồi tự rót cho mình một cốc, tựa lên bàn trò chuyện. “Quen Ngôn Hủ, lần đầu tiên tôi có cảm xúc muốn yêu một người nào đó. Dù hỏi đầu tôi tưởng anh ấy bị câm điếc, còn mắc chứng hoang tưởng.”

“Sao có thể?”

“Khi đó tôi thực tập tại bệnh viện ở Mỹ. Anh ấy đeo chiếc khẩu trang màu đen, để lộ hàng mày và đôi mắt tuyệt đẹp nhưng lạnh lùng, không nói lời nào, tôi tưởng anh ấy bị câm. Tôi đeo ông nghe lên, thế nhưng anh ấy lại hoảng sợ trốn ra sau. Tôi nói anh trốn gì chứ, kết quả tôi dồn anh ấy tới bức tường không còn đường lui. Tay đặt lên lồng ngực anh ấy, nghe tiếng tim đập thình thịch cực nhanh hết nai con vậy. Tôi giật mình, sao có người lại có nhịp đập cực nhanh trong trạng thái yên bình như vậy chứ?” Hồi ức tràn về, đôi mắt hạnh của An Dao càng xinh đẹp ngút ngàn, “Ngẩng đầu lên nhìn, cơ thể anh ấy căng thẳng tựa sát lên tường, tai đỏ rực, sụp mắt, xấu hổ vô cùng. Chỉ là kiểm tra nhịp tim mà anh ấy đã ngượng đến vậy. Không biết tại sao, khi đó tôi hơi động lòng. Sức khỏe anh ấy không có vấn đề, lúc rời khỏi tôi hơi hụt hẫng, cười mình có tật, động lòng với một người mình chưa hề thấy tướng mạo.”

Bản tính An Dao vốn tĩnh lặng, ngay cả nụ cười cũng nên nã tinh tế như một vệt sương ngoài tầm với, “Ngày hôm sau, hôm sau nữa, rất nhiều ngày sau, anh ấy lại tới. Vẫn đeo khẩu trang không nói một lời. Tôi tưởng anh ấy mắc chứng hoang tưởng, lần nào cũng nhận mạnh rằng anh ấy không có bệnh. Tưởng anh ấy không nghe thấy, tôi còn bỏ công học ngôn ngữ của người câm điếc. Mỗi ngày kiểm tra nhịp tim là một lần anh ấy căng thẳng đỏ mặt. Về sau, mỗi khi rời đi, anh ấy đều để lại trên bàn một món quà nhỏ được gói ghém tinh xảo. Có lúc là miếng sô-cô-la, thỉnh thoảng là đóa hoa cúc nhỏ, còn có vỏ sò, lông vẹt...”

“Trời ạ.” Chân Ý dâng trào máu nóng, không dám tưởng tượng, “Là Ngôn Hủ sao? Lãng mạn quá!”

“Ừ.” An Dao gật đầu, “Về sau mới biết, hồi bé anh ấy từng gặp tôi, nhưng tôi không nhớ. Trong ba tháng đó anh ấy không nói một câu, sau này nhìn thấy mặt anh ấy, tôi hơi kinh ngạc. Nhưng Chân Ý à, khi đó tôi đã quên Ngôn Cách từ lâu rồi. Tình cảm trước đó tôi dành cho anh ấy chỉ là niềm mong mỏi hồ đồ. Sau chuyện xảy ra ở quán karaoke, tôi đã mất một quãng thời gian dài xem xét lại bản thân. Cảm giác mến mộ dành cho anh ấy không khiến tôi trở nên tốt hơn, ngược lại khiến tôi cố chấp. Thứ tình cảm ấy không hề tốt cho tôi. Thứ dành cho Ngôn Hủ mới thật sự là tình yêu. Đây cũng là lý do tại sao tôi không liên lạc với bạn học. Tôi quá yêu Ngôn Hủ, không muốn người khác nhìn thấy anh ấy để rồi tùy tiện phán đoán, nói anh ấy là vật thay thế của Ngôn Cách. Không phải đâu. Anh ấy là tình yêu đích thực của tôi, yêu đến mức nếu người ta nói anh ấy như vậy tôi sẽ đau lòng. Bất cứ người nào liên quan tới quá khứ xuất hiện, tôi đều bài xích. Về phần Ngôn Cách, thời trung học anh ấy không có ấn tượng gì về tôi, ngược lại bởi vì Ngôn Hủ nên mới biết tôi. Như thế không có gì khó xử cả.”

Chân Ý thấy An Dao đã mở lòng, rất khâm phục. Nhưng nghĩ lại bình thường Ngôn Hủ và An Dao hình như không trao đổi gì, bèn hỏi: “Yêu người tự kỷ có phải rất cực khổ không?”

“Không đâu. Anh ấy rất tốt, có điều rất dễ căng thẳng xấu hổ, dù là người thân anh ấy cũng vô cùng cẩn trọng dè dặt. Những lúc chỉ có chúng tôi đều rất tốt. Hai người yên lặng, thỉnh thoảng mới nói vài lời đã vui lắm rồi. Tôi có thể chăm sóc tốt bản thân mà không cần anh ấy dỗ dành.” Giọng An Dao lạnh lạnh trầm thấp, bình thường ít nói, nhưng nhắc tới Ngôn Hủ lại không dừng được, “Bởi vì tôi biết, không phải anh ấy không muốn dỗ dành, mà đối với anh ấy, chuyện đó rất khó khăn. Anh ấy bị bệnh, không có cảm giác an toàn. Anh ấy không thể tiếp xúc bình thường, thậm chí không thể thân mật bằng ngôn ngữ. Biểu đạt tình cảm và thân mật với anh ấy, hoặc nói bất cứ lời nào liên quan tới việc thiết lập mối quan hệ ổn định cũng sẽ khiến anh ấy sợ hãi. Nhưng anh ấy chấp nhận tôi thì tôi chắc rằng tôi là duy nhất của anh ấy, nên không có hình thức cũng không sao cả.”

Chân Ý cảm thán: “An Dao, hai người thật tốt.”

“Tình yêu có rất nhiều dạng, tìm được người thích hợp với mình nhất là thoải mái nhất, như thế đủ rồi.”

Lúc này, y tá gõ cửa: “Bác sĩ An, viện trưởng tìm cô.”

“Ừ.”

An Dao thu lại nụ cười, đặt cốc nước xuống, rút ra một tập báo cáo từ ngăn kéo. Chân Ý liếc thấy tiêu đề có chữ “Hứa Thiên”, “tử vong”, “tai nạn”, “trách nhiệm” liền cảnh giác: “An Dao, cô bị điều tra à?”

“Làm chết người đương nhiên phải điều tra.” An Dao khôi phục vẻ bình thản, “Uống hết nước rồi hãy về, lúc đi nhớ khóa cửa.”

Chân Ý “ừ” một tiếng. Lúc ra khỏi cửa, An Dao quay đầu lại nhìn cô: “Chân Ý, xác suất mắc bệnh tự kỷ song sinh cao tới 60%.”

Chân Ý thất thần như bị nện mạnh vào gáy. Bên tai bắt giác vọng lên lời miêu tả của An Dao về Ngôn Hủ khi nãy: “Mà đối với anh ấy, chuyện đó rất khó khăn, biểu đạt tình cảm và thân mật với anh ấy sẽ khiến anh ấy sợ hãi, anh ấy đang mắc bệnh.”

Cô thần thờ rửa cốc cất đi, lại nghe có người gõ cửa. Là cảnh sát Lâm. “An Dao có ở đây không?”

“Đi họp rồi, hình như vì chuyện Hứa Thiến.”

“Vừa hay, tôi cũng đến vì chuyện này.”

“Sao thế?” Chân Ý loáng thoáng cảm thấy bất thường.

“Có người viết thư nặc danh nói An Dao cố ý sát hại Hứa Thiến, chúng tôi đến để điều tra sự tình.”

Dù là phía bệnh viện hay cảnh sát cũng không điều tra được bất cứ điểm đáng ngờ nào từ chỗ An Dao. Đầu tiên là động cơ giết người: Cô ấy và Hứa Thiến không có thù oán gì; tiền lương cô ấy cao, lái xe Ferrari, hình như gia cảnh hiển hách kín đáo, không cần nhận tiền làm việc cho kẻ khác; hồ sơ của cô ấy cũng tốt, từ nhỏ đến lớn luôn là học sinh ưu tú, trong thời gian học hành và thực tập ở Mỹ luôn được bác sĩ và thầy cô miêu tả là kỹ thuật y khoa rất xuất sắc, giàu y đức. Tiếp theo là thủ đoạn giết người: Bệnh án ghi rất rõ ràng, phương pháp điều trị và đơn thuốc được bác sĩ trong khoa tán đồng, sau khi trao đổi và đồng thuận, bệnh nhân hoàn toàn hiểu rõ và phối hợp; Hứa Thiến tự tiện trốn khỏi bệnh viện đi bar, uống rượu khiến dạ dày xuất huyết, đây không phải là điều An Dao có thể khống chế. Cuối cùng, cảnh sát điều tra qua loa cho xong và kết luận thư nặc danh được viết bởi người trong bệnh viện ghen tị với An Dao. Bệnh viện cũng bảo vệ An Dao, thậm chí không kết luận là tai nạn trong điều trị, mà nói do bệnh nhân không làm theo lời dặn của bác sĩ, không quý trọng tính mạng, tự rước họa vào thân. Bố mẹ Hứa Thiến hiểu rõ tính cách kiêu căng ngoa ngoắt của con gái, cũng không gây chuyện, chấp nhận cách nói của bệnh viện.

An Dao là trợ lý bác sĩ trẻ nhất và có tiền đồ nhất khoa tim mạch trong hơn năm mươi năm lịch sử của bệnh viện số 3, không ít đồng nghiệp cho rằng cô ấy có thiên phú. Chân Ý và An Dao đã trò chuyện, An Dao vẫn thản nhiên như nước, nói rằng: “Học y gần tám năm, vốn định ở Mỹ tiếp tục thực tập bốn năm rồi ở lại đó, bởi vì Ngôn Hủ mới trở về. Bao nhiêu năm qua tôi không có gì ngoài công việc, không vui chơi không du lịch, chỉ có y học. Trong tám năm học những gì người khác học trong mười sáu hay hai mươi năm, đây là thiên phú ư?”

Thế mà giờ khắc này, An Dao ngồi trước máy vi tính gõ đơn từ chức. Cứ như vậy từ bỏ tất cả những gì trong quá khứ, Chân Ý thấy bối rối, cô vốn không

hiểu lắm, lại có phần hiểu quyết định này. Một tháng sau, kỳ hạn chịu phạt kết thúc, cô tự hỏi liệu mình có thực sự can đảm và không thẹn với lòng để lấy lại giấy phép hành nghề luật sư không? Ngôn Hủ đứng cạnh cửa sổ, nhìn chăm chăm cây trầu bà đến gần người. Ngôn Cách liếc mắt nhìn giá sách của An Dao, bỗng lên tiếng: “Anh có thể xem bệnh án của Hứa Thiến không?”

An Dao ngẩng đầu lên khỏi màn hình, khuôn mặt bị ánh sáng của máy vi tính hắt lên: “Đó là việc riêng tư của bệnh nhân.”

“Có lý.” Anh nói, “Bây giờ Hứa Thiến quan tâm đến chuyện riêng tư nhất.”

“...”

Ngôn Cách cầm lấy bệnh án, mở ra liếc nhìn một lượt, khẽ lầm bầm: “Chụp X-quang động mạch vành để xác nhận tình trạng bệnh, bệnh tim bẩm sinh, cuống tim, cuống não, động mạch vành đã xơ cứng. Bác sĩ phẫu thuật đề nghị phẫu thuật đặt stent², trợ lý bác sĩ cũng chính là em lại phản đối, cho rằng thuốc dùng trong phẫu thuật sẽ khiến bệnh nhân chảy máu, mặt trước cuống tim bị chặn, dễ dàng dẫn tới thiếu máu và chết cuống tim.”

Chân Ý nghe mà thấy khó hiểu.

“Đúng.” An Dao đáp, “Em là bác sĩ điều trị chính, những bác sĩ khoa khác cũng tán thành phương án điều trị truyền thống bằng thuốc tan huyết khối.”

“Theo anh được biết, bác sĩ Lưu mổ chính rất giỏi, phẫu thuật đặt stent nắm chắc thành công, đây cũng là điểm mạnh của em.”

Trong phòng làm việc chật hẹp, không khí bắt đầu đông cứng.

“Bệnh nhân không muốn mổ, hiện tại cũng chưa cần. Sau khi trao đổi với cô ấy, cô ấy tự mình lựa chọn điều trị truyền thống.”

“Tác dụng của thuốc tan huyết khối sẽ ảnh hưởng đến toàn thân, có thể khiến những bộ phận khác xuất huyết. Vừa hay Hứa Thiến bị loét dạ dày và chưa chữa khỏi hoàn toàn, cộng với kích thích của chất cồn, sẽ khiến dạ dày xuất huyết nhiều.” Ngôn Cách gập bệnh án lại, nhìn An Dao hỏi, “Là bác sĩ điều trị chính, em không biết Hứa Thiến bị loét dạ dày chưa chữa khỏi sao?” Giọng nói bình thản, nhưng từng câu từng chữ đều mang ý sâu xa. Không khí đã xuống đến điểm đóng băng.

Chân Ý hiểu rồi. An Dao không phải may mắn, cũng không hẳn xui xẻo. Nếu Hứa Thiến không uống rượu vào lúc ấy, mà từ từ xuất hiện nguy hiểm thì ít nhất An Dao sẽ không thoát khỏi rủi ro trong điều trị. Bởi vì nếu Hứa Thiến quan tâm đến sức khỏe bản thân, không uống rượu, cô ta vẫn bị xuất huyết kéo dài rồi chết.

Không khí băng giá, Chân Ý là người bàng quan, lúng túng ái ngại không dám hít thở. Ngôn Hủ vẫn đưa lưng về phía họ, nhìn cây trầu bà trên bệ cửa sổ đến gần người. An Dao cắn môi, một hai giây sau mới nói: “Hứa Thiến đã

từng bị loét dạ dày, nhưng cô ấy không chữa trị, có lẽ tự mua thuốc uống, nên không ghi chép trên bệnh án. Em đã hỏi cô ấy có bị bệnh dạ dày không, cô ấy nói không có.”

Ngôn Cách không dừng lại, đôi mắt dài dưới hàng mày rậm hơi nheo lại, nói đầy phán xét: “Thứ đầu tiên cần nghĩ đến khi kê thuốc này là kiểm tra xem bệnh nhân có bị loét dạ dày hay không.”

“Đúng.” An Dao nhíu mày, giọng điệu lại bình thản, “Hứa Thiển không chịu làm nội soi, sợ đau; cũng không chịu uống bari sulfat³, sợ khó chịu. Cô ấy nói cô ấy chưa từng bị bệnh dạ dày. Em kiên quyết bảo cô ấy uống bari sulfat, nhưng xác suất chính xác của uống bari sulfat không phải là 100%, có bỏ sót những triệu chứng nhỏ cũng rất bình thường.”

Ngôn Cách chậm rãi gật đầu, có vẻ lơ đãng nói: “Bác sĩ chuyên nghiệp có thể quan sát khoang miệng và sắc mặt bệnh nhân để xem có mắc bệnh loét dạ dày không.” Giọng anh thản nhiên, không khí vừa dịu đi lập tức căng chặt như kéo lên vô số dây cung.

Hai người này vẫn bình thản nhưng thấp thoáng không khí giao tranh, đàn áp đối phương. Chân Ý có cảm giác rằng dù là ai cũng không thoát khỏi lời chất vấn của Ngôn Cách. Công việc thích hợp nhất với anh đâu phải bác sĩ tâm thần mà là thẩm vấn viên. Người bại trận trước là An Dao. Cô ấy ôm mày, cố gắng chống đỡ, ngón tay run rẩy: “Xin lỗi, là sơ suất của em.”

Nhưng lời này không đủ để nhận được sự bỏ qua của anh. “Những bác sĩ khác sẽ sơ suất, nhưng An Dao, em sẽ sơ suất sao?” Ngôn Cách nhìn mắt An Dao chằm chằm. Ý anh rất rõ ràng. An Dao kinh hoàng, ngẩng đầu nhìn anh với vẻ không thể tin nổi, rồi lại hoảng hốt nhìn Ngôn Hủ, nhanh chóng cúi đầu, bả vai chán nản sụp xuống, nói: “Mấy ngày qua em bị vài chuyện riêng quấy rầy khiến tâm trạng bất ổn, xin lỗi...” Càng nói giọng cô càng thấp, “Là em sơ suất, sau khi cho bệnh nhân uống bari sulfat kiểm tra thấy không có vấn đề, em xem như đó là kết quả cuối cùng, không nghĩ đến chuyện xác nhận lại lần nữa. Là em thất trách.” Cô đưa tay che mắt, gắng sức kiềm chế, nhưng đôi môi vẫn run rẩy.

“Ngôn Cách.” Ngôn Hủ xoay người lại, khẽ gọi anh một tiếng. Muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không cần lên tiếng Ngôn Cách đã hiểu. Ngôn Cách liếc nhìn Ngôn Hủ, lại lẳng lẳng nhìn An Dao: “Mọi người đều phạm lỗi, phải khắc ghi rút kinh nghiệm, nhưng cũng không cần chìm đắm trong tự trách.” Lời nói ngắn gọn lạnh lạnh, nhưng đã là khích lệ lớn lao.

Bả vai An Dao hơi run lên một chút, càng che mặt kín hơn, không thấy rõ cảm xúc, Chân Ý cảm thấy có lẽ cô ấy khóc rồi. Đôi mắt Ngôn Cách lãnh đạm, thoáng nhìn Chân Ý rồi sải chân bước ra cửa, ra hiệu bảo cô cũng ra ngoài.

Chân Ý theo anh ra hành lang. Vừa rời lời chất vấn thản nhiên sắc bén của anh khiến trái tim cô ngổn ngang vô cùng. An Dao cố ý giết người ư? Về sau

Ngôn Cách sửa lời là do xuất phát từ đáy lòng hay vì Ngôn Hủ? Muốn hỏi quá đi mất. Nhưng nghĩ lại về thờ ơ lạnh lùng khi chất vấn An Dao của anh, cô thấy hơi sợ. Cô cúi đầu phồng mang trợn má hết lượt này đến lượt khác.

“Em là con ếch à?” Giọng anh lạnh nhạt, không biết ánh mắt anh lướt đến từ bao giờ.

“...”

Anh lặng thinh nhìn cô một hồi, nói: “An Dao không liên quan tới chuyện này.”

“Hả?” Anh là con giun trong bụng cô ư? “Nếu cô ấy không liên quan tới chuyện này, sao anh còn chất vấn khiến cô ấy khóc?”

Về mặt Ngôn Cách cứng đờ: “Anh làm cô ấy khóc lúc nào chứ? Không phải vì được anh an ủi nên cô ấy cảm động rồi khóc sao?”

Đầu Chân Ý hiện ba vạch đen: Tư duy của anh không bình thường như vậy, em trai anh có biết không?

“Em đảo ngược trình tự logic rồi.” Ngôn Cách nghiêm mặt nói: “Không phải anh đã phát hiện chuyện này không liên quan đến cô ấy lại còn đi chất vấn, mà là thông qua quá trình xét hỏi, anh phát hiện cô ấy không liên quan gì đến chuyện này.”

Chân Ý nghi ngờ, “Trong mắt em, những lời anh hỏi khiến An Dao bị tình nghi.”

“Anh nghi ngờ cô ấy và cô ấy bị tình nghi, hai vế này ngang bằng à?”

Chân Ý hơi đỏ mặt, rõ ràng không hợp logic: “Sao anh đoán được cô ấy không nói dối?”

“Nét mặt và ngôn ngữ cơ thể.”

“Xin lắng tai nghe.” Cô chấp tay sau lưng và nghiêng đầu đầy hào hứng. Ánh mắt hứng thú của cô khiến tâm trạng anh tốt lên, nhưng về mặt vẫn lãnh đạm: “Người bình thường khi bị chất vấn sẽ hơi căng thẳng, lời nói hỗn loạn, nhưng bản thân An Dao là người logic chặt chẽ và lạnh nhạt, nên lúc đầu cô ấy biểu hiện bình tĩnh là không có gì bất thường cả.”

“Ừ.” Chân Ý chột dạ gật đầu. Tiểu thuyết trinh thám luôn nói người điềm tĩnh mà trật tự đâu ra đấy thường chuẩn bị từ trước, vì vậy cô vẫn hơi nghi ngờ An Dao. Bây giờ nghĩ lại, vẫn hơi lúng túng.

“Lúc anh hỏi tại sao cô ấy chắc chắn rằng Hứa Thiên không bị loét dạ dày, cô ấy cúi đầu vuốt xương mày, ấn đường nhú chặt, xấu hổ mà buồn bã, tay cũng đang run chứng tỏ cô ấy vẫn luôn tự trách.” Ngôn Cách thông thả nói tiếp: “Lúc anh nói bác sĩ chuyên nghiệp có thể quan sát qua khoang miệng, ánh mắt cô ấy mắt không chế mà nhìn xuống đất, miệng luôn mím, có xu hướng muốn đưa tay che lại, đây là biểu hiện xấu hổ cực độ. Anh thể hiện rõ rằng mình nghi

ngờ cô ấy thì cô ấy kinh ngạc, con người lớn hơn, tức giận, nhưng ngay sau đó lại chuyển thành vẻ hồ thẹn ần ần.”

“Khoan đã.” Chân Ý nghe đến mê mẩn, ngắt lời: “Về mặt thay đổi ngay lập tức, lẽ nào không phải giả vờ sao?”

Ngôn Cách cup mắt xuống nhìn cô, vẻ mặt không rõ ràng: “Trái ngược với cách em nghĩ, biểu cảm kinh ngạc chân thật khá ngắn ngủi, cho dù nhìn vẫn như giữ nguyên, thật ra biểu cảm thay đổi so với giây thứ nhất. Đa số sẽ trở nên mờ mịt, thần thờ.”

“Ồ... như vậy à.” Chân Ý chột dạ hơn nữa, cô đã giả vờ kinh ngạc trước mặt anh hàng vạn lần rồi... Bị anh thấy rõ hết sao.

“Lúc anh nói câu cuối cùng, nhấn mạnh “Đừng chìm đắm trong tự trách”, nghe thấy chữ “tự trách”, bả vai cô ấy căng lên rồi lại thõng xuống. Bởi vì anh nói trúng tâm tư của cô ấy, cô ấy cảm thấy đau nhói nhưng hơi được an ủi trong tiềm thức.”

“Ngôn Cách, anh giỏi quá đi mất.”

Cô nhìn khuôn mặt điển trai của anh, ca ngợi, thật lòng cảm thấy đáng vẻ thần nhiên của anh khi phân tích quá đẹp trai và gọi cảm. Ngôn Cách trông thấy ánh mắt lấp lánh sao của cô, người vẫn luôn bình thần cũng hơi ngượng ngùng, vội rời mắt đi.

“Qua xem xét chứng cứ khách quan và ghi chép trên bệnh án, An Dao kiên quyết cho Hứa Thiên uống bari sulfat là sự thật. Độ chính xác của uống bari sulfat không phải là điều cô ấy có thể không chế, đây cũng là sự thật. Vì vậy, hiện tại anh nghiêng về tin tưởng cô ấy.”

“Tại sao lại là nghiêng về?”

“Mọi chuyện đều không có tuyệt đối. Luôn để lại khả năng rất nhỏ khác.” Anh nói một cách tự nhiên.

Cô hết cách với cái tính nghiêm túc của anh, nhưng cô cũng trở nên nghiêm túc lúc nào chẳng hay, “Vậy anh nói khả năng rất nhỏ kia cho em nghe đi.”

“Nếu Hứa Thiên bị giết hay không bị giết thì sẽ ra sao?” Ngôn Cách nhìn cô, “Khám ra loét dạ dày thì sẽ đổi cách điều trị cho cô ta, để cô ta được sống. Nếu không khám ra thì sẽ giết cô ta bằng cách điều trị đúng đắn nhưng nguy hiểm.”

Chân Ý giật mình, lơ là tùy ý như vậy còn khủng khiếp hơn giết người có chủ đích: “Ngôn Cách, anh đừng nói như vậy. Em cảm thấy An Dao không giống người xem mạng người là trò đùa.”

“Là không giống.” Ngôn Cách hờ hững đánh giá.

“Không phải anh vừa phán đoán bằng cách nhìn nét mặt của cô ấy sao?” Chân Ý cố gắng nói giúp An Dao, chẳng may cô ấy thật sự như vậy thì Ngôn Hủ đáng thương lắm.

“Người thường rất khó che giấu biểu cảm, dù có che giấu cũng sẽ rút dây động rừng, vì thế anh tin tưởng cô ấy. Nhưng như anh nói, mọi việc đều không có tuyệt đối.”

Chân Ý im lặng, rốt cuộc là thế nào chỉ có An Dao biết rõ.

Cô trầm lặng một lát, chợt cười: “Ngôn Cách?”

“Ừ?”

“Anh có cảm thấy hai chúng ta rất hợp nhau không?”

“...” Quả nhiên, bất cứ lúc nào cô cũng có thể chuyển sang đề tài này. Anh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt đang hỏi: Xin đưa ra luận điểm.

Cô không gặp áp lực trong việc giải nghĩa, chạy đến trước mặt anh, chắp tay sau lưng, lùi từng bước nhỏ theo từng bước tiến của anh, nụ cười tươi rói: “Vừa nãy đó, anh nói em nghe, em hỏi anh đáp. Em sẵn lòng lắng nghe thế giới của anh, anh cũng sẵn lòng giải đáp thắc mắc của em. Không ai nhầm chán, cũng không ai khô khan, chẳng lẽ không phải là thích hợp vô cùng sao?”

Anh không lên tiếng. Anh đã sớm phát hiện ra điều này rồi. Cô và anh rất ăn ý, rất toàn vẹn. Chân Ý thấy anh không phản ứng thì không hài lòng: “Anh nói đi, có phải không vậy? Nói đi!”

Anh hơi mím môi, gật đầu cực nhẹ.

Nụ cười của cô lại rạng ngời hơn nữa, đuôi mày đáy mắt tràn ngập nét cười không thể che lấp. Ngẩng đầu lên, cô đắc ý đi lùi. Đi được vài bước, cô nhớ đến gì đó, khẽ hỏi: “Thỉnh thoảng em nói dối anh, có phải anh đều nhận ra không?”

“Thỉnh thoảng?” Ngôn Cách hơi nhướn mày, cảm thấy cần phải bàn lại cách dùng từ của cô. “Là thường xuyên.”

Thoáng cái, mặt cô bỗng rât, nhớ tới những lúc cô mở to mắt nói lời bịa đặt để dụ dỗ anh, cảm thấy quá mất mặt khiến cô muốn đào lỗ chui xuống. Anh liếc mắt, thấy cô cúi đầu quay lại bước song song với anh, mặt đỏ ửng, như quả cà chua đi chuyển chậm rãi, trái tim không khỏi hơi thót lên. Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, cất giọng trầm lắng: “Ngượng gì chứ, anh có để bụng đâu.” Em thích nói dối, anh thích phối hợp, vậy là được rồi.

Không hiểu sao trái tim Chân Ý lỡ một nhịp đập, dường như mùi thuốc sát trùng trong không khí đã chuyển thành mùi hương tươi mát. Màu đỏ trên mặt dịu dần, một kẻ thích đánh một người cam chịu có gì phải xấu hổ chứ? Đến khúc quanh, Ngôn Cách nói: “Tới hỏi thăm đương sự ngày hôm đó đi.”

Đến phòng bệnh của Hoài Sinh, họ bất ngờ phát hiện Ngôn Hủ và An Dao cũng sớm có mặt tại đó. An Dao dựa lưng vào tường, chán nản nghiêng đầu đi, ngẩn ngơ nhìn khóm cây ngoài cửa sổ, Ngôn Hủ đứng cạnh, che lấp nửa bóng người của cô. Anh đang trò chuyện với Hoài Sinh ngồi trên giường, hai tay đút túi quần, dáng vẻ anh tuấn trong veo, giống hệt Ngôn Cách. Chân Ý hơi lấy làm

lạ. Trước nay Ngôn Hủ luôn mang dáng điệu xa cách né tránh trước mặt người lạ, nói chuyện với nhau đã như đòi mạng anh. Nhưng giờ phút này, anh lại đứng ra vì cô gái phía sau anh.

Hoài Sinh đang ở giai đoạn chuẩn bị cuối cùng cho phẫu thuật cấy ghép thận, nhưng vẻ mặt anh ta mỗi mết, bi thương vô cùng. Dù đã nhận được quả thận quý giá, nhưng đó là của Từ Tiểu. Hoài Như nhíu mày ngồi trước giường bệnh, không vui khi mấy người đến tìm hiểu, rất bài xích: “Có gì hãy chờ Hoài Sinh mổ xong hãy nói. Bây giờ sức nó yếu lắm.”

Ngôn Hủ không nghe thấy, đôi mắt màu đen dưới hàng mày rậm trong suốt, sâu thẳm, chỉ nhìn chăm chăm vào Hoài Sinh: “Anh có bạn gái à?”

“Đúng.”

“Ước mơ của cô ấy là gì?” Nghe không ăn nhập chút nào.

“... Múa.”

Ánh mắt Hoài Sinh buồn thương. Ngôn Hủ gật đầu, anh giống Ngôn Cách, giọng nói lời cuốn, êm tai bảm sinh, nhưng không lên bổng xuống trầm: “Bác sĩ điều trị chính của người chết là vợ chưa cưới của tôi, cô ấy là bác sĩ khoa tim rất ưu tú, tuy hiện giờ chỉ là trợ lý phẫu thuật, nhưng nhất định sẽ trở thành bác sĩ mổ chính, cứu sống rất nhiều người, đây là ước mơ của cô ấy. Nhưng bây giờ bởi vì có người chết nên cô ấy không dám cầm dao mổ nữa.”

Anh nói cứ như chiếu lệ mà làm, rất cứng nhắc, không chút tình cảm, nhưng An Dao nghiêng đầu lại nhìn bóng lưng anh, đôi mắt rung rung.

Chân Ý bỗng cảm động. Đã từng gặp Ngôn Hủ và An Dao rất nhiều lần, hai người chưa từng nắm tay nhau trước mặt người lạ, thậm chí chẳng nói được mấy câu, cô không biết khi riêng tư hai người cư xử với nhau thế nào. Cô cho rằng An Dao giống cô, cũng yêu rất cực khổ, nhưng thật ra không phải vậy. An Dao xứng đáng được Ngôn Hủ thích và Ngôn Hủ cũng xứng đáng được An Dao thích như thế.

Đối với Ngôn Hủ, nhìn vào mắt người khác, nói chuyện với họ, nghe họ trả lời là chuyện khó khăn và đáng sợ đến nhường nào. Nhưng anh ấy nguyện làm vậy vì An Dao. Chân Ý thay đổi ý nghĩ, lại nghĩ tới Ngôn Cách. Anh cũng vậy. Bởi vì cô mà giờ đây anh đã có thể làm được như người bình thường. Mặc dù trong mắt người bình thường, anh vẫn không bình thường chút nào.

Vừa rồi là đoạn hội thoại dài nhất đối với người xa lạ mà Ngôn Hủ từng nói trong đời, anh không quen lắm, sụp mắt, dừng lại một lát rồi ngẩng đầu lên, nhìn Hoài Sinh: “Anh có hiểu được không?”

Hoài Sinh gật đầu, không để ý lời khuyên can của Hoài Như, quyết định đáp lại câu hỏi. Anh ta cũng hỏi: “Anh có hiểu được nỗi buồn khi mất người yêu của tôi không?”

Ngôn Hủ im lặng hồi lâu, nói rất thành thật: “Không thể, bởi vì người yêu tôi chưa chết.”

“...” Chân Ý nhẹ nhàng vuốt mũi.

Ngôn Hủ không cảm thấy lời mình nói có gì bất thường, hỏi thẳng việc chính: “Đêm đó tại sao người chết lại trốn khỏi bệnh viện và cùng hai người tới quán bar?”

“Chúng tôi không cho Thiến Thiến đi nhưng cô ấy nằng nặc đòi đi theo. Hôm ấy tôi và Tiểu Tiểu muốn đi. Sức khỏe Tiểu Tiểu càng ngày càng tệ, rất nhiều chuyện muốn làm vẫn chưa làm được...” Nói đến đây, Hoài Sinh nghẹn ngào không cất tiếng được. Phòng bệnh tràn ngập nỗi ưu thương, chỉ có Ngôn Hủ vẫn mang vẻ mặt cứng nhắc không hề cảm động, ngoại trừ vẻ ngoài tuyệt đẹp, anh không có chút biểu cảm nào cả. Anh chỉ tóm chặt lấy điểm mình quan tâm: “Đây không phải lần đầu anh đưa cô ấy trốn ra sao?”

“Đúng.” Bệnh tật trong người khiến sắc mặt Hoài Sinh tái nhợt, “Cô ấy sợ sau này không còn cơ hội, cứ một khoảng thời gian lại bảo tôi làm một việc cùng cô ấy...”

Ngôn Hủ không quan tâm, ngắt ngang: “Người chết là bạn thân của bạn gái anh sao?”

“Phải.”

“Người chết đang nằm viện, tại sao lại đưa cô ta ra ngoài?”

Chân Ý nghe giữa chừng, cảm thấy không ổn, về sau mới phát hiện Ngôn Hủ bỏ qua tên họ, hoàn toàn gọi bằng thân phận. Hoài Sinh còn chưa lên tiếng, Hoài Như thấy anh ta quá mệt mỏi, trả lời thay anh ta: “Hứa Thiến ưa náo nhiệt, rất ham chơi, nghe chúng tôi định đi bar, cô ta ầm ĩ đòi đi. Cô ta nói mình rất khỏe, là bố mẹ cô ta chuyện bé xé ra to ép cô ta nằm viện. Chúng tôi không quan tâm. Cô ta vẫn hay giở tính đại tiểu thư, chúng tôi đã quen rồi, chuyện cô ta muốn làm không ai cản nổi.”

Chân Ý xen vào: “Lúc trước Hoài Sinh và Từ Tiểu ra ngoài, Hứa Thiến đều ầm ĩ đòi theo sao?”

Hoài Như sững sốt, chần chừ một lát. Hoài Sinh trả lời: “Đúng. Cô ấy và Tiểu Tiểu rất thân, đến đâu cũng đi cùng.”

Ngôn Hủ tiếp tục: “Tại sao đêm đó cô ta uống rượu?”

“Cô ấy chơi đấu bò, sau khi xuống có rất nhiều người mời rượu cô ấy.”

Ngôn Hủ cau mày không hiểu. Chân Ý giải thích: “Trong quán bar, khi đàn ông có ấn tượng tốt với phụ nữ, họ sẽ mời rượu. Hứa Thiến thể hiện rất tốt trong màn đấu bò, đương nhiên thu hút sự chú ý.”

Nghe vậy, Ngôn Cách hơi ngẩn người: Anh chưa mua rượu cho cô.

Hoài Như phụ họa: “Hứa Thiến là con gái nhà giàu, tính tình ngang bướng. Cô ta nằng nặc đòi uống, tôi không cản được, còn bảo Hoài Sinh khuyên cô ta. Nhưng...”

Ngôn Hủ chờ đợi, vấn đề gần như khô lại kín kẽ: “Tại sao cô ta lại chơi đầu bò? Cô ta bị bệnh tim, tại sao các người không ngăn cản?”

Hoài Sinh nói: “Cô ấy nóng nảy vô cùng, chúng tôi không ngăn được.”

Ngôn Hủ khép mi ngẫm nghĩ, nghe thấy giọng nói lạnh nhạt vẻ dò xét của Ngôn Cách cất lên: “Lúc đó cô ấy đang nổi giận sao?”

Chân Ý sừng sốt, cảm thấy anh đúng là nhạy bén đến mức không bỏ sót bất cứ điều gì dù chỉ là góc nhỏ.

“Vâng.”

“Tại sao vậy?”

“Cô ấy vốn hay giận dỗi. Một giây trước còn yên ổn, ngay sau đó đã thay đổi sắc mặt rồi.”

“Ai chọc giận cô ấy à?”

“Không có ai cả.”

Ngôn Cách khựng lại, đổi cách nói: “Anh nói một giây trước còn yên ổn.”

“Đúng.”

“Trước lúc tâm trạng cô ấy thay đổi, ai nói chuyện với cô ấy, và nói những gì?”

Lông mày Hoài Sinh cau chặt, nghi ngờ: “Không có gì đặc biệt cả.”

“Anh cảm thấy không đặc biệt.” Logic của anh chặt chẽ đến mức có thể khiến người ta suy sụp, “Chính xác là có người đã nói gì đó.”

“Chị tôi nói Tiểu Tiểu múa đẹp, khả năng thăng bằng tốt, nếu không phải bị bệnh, có thể đầu bò được hết một bài hát.”

Hoài Như giải thích: “Tiểu Tiểu học múa.”

Ngôn Cách không dừng lại: “Sau đó?”

“Thiên Thiên nói cô ấy cũng rất giỏi. Chúng tôi đều không nói gì.” Hoài Sinh ôm trán, có phần phát điên, “Thật sự không có ai nói gì cả.”

Chân Ý hiểu ra, bởi vì mọi người đều không nói gì nên đã gây tổn hại tính hư vinh và lòng tự ái của Hứa Thiến.

Rời khỏi phòng bệnh, Chân Ý và An Dao liếc nhìn nhau: Màn dò hỏi ngắn gọn lại không chệ vào đâu được của hai anh em này đã giúp họ có phỏng đoán trong lòng. Nhưng không ngờ, Ngôn Cách nói với Ngôn Hủ: “Hoài Như hơi

căng thẳng, Hoài Sinh không nói dối, người chết uống rượu rất có thể là tự nguyện.”

“Hả?” Chân Ý kinh ngạc, “Em cảm thấy đây là âm mưu của Hoài Như. An Dao, đúng không?”

An Dao gật đầu.

“Tại sao?”

Chân Ý nói: “Hứa Thiển thích ganh đua so sánh với Từ Tiểu, nghe họ nói Từ Tiểu giỏi, cô ta bị quấy nhiễu bởi lòng hư vinh và muốn chứng minh mình giỏi. Có lẽ cô ta thích Hoài Sinh nên mới ba lần bốn lượt đi theo họ. Đàn ông khác mời rượu, Hoài Sinh khuyên cô ta không nên uống, trái lại cô ta càng uống nhiều hơn.”

An Dao tán đồng: “Có lẽ cô ấy không biết tính nghiêm trọng, cảm thấy làm mình bị thương sẽ khiến đàn ông đau lòng.”

Ngôn Cách và Ngôn Hủ mím môi, ra chiều khó hiểu. Ngôn Cách: “Tại sao phụ nữ lại có ý nghĩ kỳ quặc này nhỉ?”

Chân Ý: “...”

Uông công anh có bản lĩnh chất vấn đến nỗi khiến người ta suy sụp mà chuyện nhân tình thế thái lại không thông một chữ! Cô định nói gì đó, bỗng cảm thấy khúc quanh phía trước có người thần bí nhìn về phía họ, thật quái lạ, hết như đang nhìn trộm. Ngôn Cách thấy ánh mắt của cô, cũng nhìn sang nhưng cái bóng kia đã tránh đi rồi. Chân Ý chỉ cho rằng đó là kẻ rối rời. An Dao không thấy, nói: “Em là bác sĩ điều trị chính của Hứa Thiển, trong lúc tiếp xúc có thể nhận ra Hứa Thiển thích Hoài Sinh. Chắc chắn Hoài Như cũng biết, có lẽ còn biết bệnh tình của Hứa Thiển nên dễ dàng làm cho Hứa Thiển...”

Ngôn Hủ nhíu mày: “Tại sao cô ta làm vậy?”

An Dao và Chân Ý liếc nhìn nhau, khẽ nói: “Thận của Hứa Thiển.”

“Thận của Hứa Thiển phù hợp Hoài Sinh, nhưng bệnh của cô ấy điều trị rất tốt, có thể Hoài Như quá nóng lòng.”

Chân Ý cảm thấy trĩu nặng, cầu cứu Ngôn Cách, “Vừa nãy anh có thấy gì từ nét mặt cô ta không?”

“Cô ta hơi căng thẳng, còn rất chống đối.” Ngôn Cách vẫn luôn khách quan.

Chân Ý “ồ” rồi hỏi: “Vậy chúng ta phải làm sao mới làm rõ mọi chuyện được?”

“Tại sao phải làm rõ chứ?” Câu trả lời theo phong cách điển hình của Ngôn Cách. Chuyện không liên quan hay có liên quan đến mình, anh đều thờ ơ.

An Dao khẽ thở dài: “Cho dù Hoài Như thật sự cố ý cũng không có chứng cứ. Người có tính tình như Hứa Thiển rất dễ bị người ta lợi dụng.”

Còn chưa dứt lời, cô đã quay đầu lại. Trong khoảnh khắc, Ngôn Hủ chạm vào mu bàn tay cô rồi lại bỏ tay vào túi áo, ngữ nghếch nói: “Nhu Sanh, anh đói rồi.” Một giây sau, “Nhu Sanh, em đói không?”

An Dao khẽ nhoèn khõe môi, giọng dịu dàng: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Chân Ý lập tức giơ tay: “Lần trước tôi và Ngôn Cách đã ăn món Tứ Xuyên, ngon cực kỳ.”

Ngôn Cách: “...”

Chân Ý trừng mắt: “Anh có ý kiến gì à?”

“Không...” Ngôn Cách đáp.

Chân Ý nhìn vẻ dò hỏi: “Ngôn Hủ thì sao?” Anh có ý kiến gì về món Tứ Xuyên không.

Ngôn Hủ đứng bên cạnh An Dao, độ mười giây sau lặng lẽ ngược mắt: “Tôi ở đây.”

“...”

Vài giây sau đó liền cất tiếng khẽ khàng, “Cô không thấy tôi sao?”

“...” Có hỏi anh cái này đâu kia chứ... thôi vậy, cũng như nhau cả.

Chú thích:

1. Từ “sóng” ở trường hợp này còn có nghĩa “phóng tủng”. Câu trên còn có nghĩa: Người này phóng tủng hơn người kia.

2. Đặt stent hay đặt giá đỡ động mạch là kỹ thuật đặt các ống đỡ được làm bằng lưới kim loại, giúp mở rộng những lòng mạch bị tắc hẹp hoặc suy yếu. Có hai loại stent thường được sử dụng là stent thường và stent phủ thuốc.

3. Bari sulfat là một muối kim loại nặng không hòa tan trong nước và trong các dung môi hữu cơ, rất ít tan trong axit và hiđrôxít kiềm. Bari sulfat thường được dùng dưới dạng hỗn dịch để làm chất cản quang trong xét nghiệm X-quang đường tiêu hóa.